

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо
про
Україну!

Рік 123, ЧИСЛО 30, П'ЯТНИЦЯ, 22 ЛИПНЯ 2016 РОКУ

1893

Vol. 123, No. 30, FRIDAY, JULY 22, 2016

\$2.00

ПРОВІДНА ТЕМА ДНЯ

Провокатори в рясах

Петро Часто

Добре відомо, що зло активніше і далекоглядніше, ніж добро. Зокрема зло, втілене в московському великодержавному шовінізмі. Підступне, вигадливе, з тисячами облич, котрі нелегко відразу розгадати, воно вже віки сіє довкола себе тремряву і ненависть. Де не досягає свого грубою силою, там в хід іде солодкий спів московських сирен – про мир, дружбу і братерство між народами, про християнські цінності. Коли щось подібне чуємо, це означає, що на якомусь напрямі Москва програє й тому заздалегідь готова моментально змінити і напрям, і тактику.

По кількох тижнях після Всеправославного Собору на грецькому острові Крит дедалі яснішими стають причини неучасті в ньому московського Патріярха Кирила. Головна з них: Російська Православна Церква звикла вважати себе центром світового православ'я. Їхати на територію Вселенського Патріярхату і цим самим визнавати першість Константинополя – то було для Кирила рівнозначне програній битві. По-друге, Вселенський Патріярх Варфоломій не пообіцяв Кирилові забути свою візиту до Києва 2008 року, коли вже так близько було до визнання Константинополем Київського Патріярхату. Критський собор не обговорював цього страшного для Москви питання, але воно відкрите і волає до християнського світу гарячою актуальністю. Якщо це станеться – а станеться неодмінно – Московський Патріярхат, лише п'ятий за значенням в середовищі 15 Православних Церков, без України взагалі перетвориться в жалюгідну церковну провінцію. Цей процес вже почався і його не спинити. За два останні роки майже 80 церковних громад перейшли від Української Православної Церкви Московського Патріярхату до Української Православної Церкви Київського Патріярхату.

А цими днями Собор Української Автокефальної Православної Церкви звернувся до Вселенського Патріярха Варфоломія з проханням прийняти Церкву під омофор Константинопольської Матері-Церкви – на правах Української Праославної Церкви, якою вона була до 1686 року.

Унеможливити вкрай небажаний для Москви розвиток подій і був покликаний путансько-гундяєвський плян „Б“.

3 липня з донецької Святогірської лаври Московського Патріярхату почалася „хресна хода за мир в Україні“. Московські батюшки, ці вовки в овечих шкурах, проповідують мир і любов – під вибухи російських мін і ракет на Донбасі. 9 липня подібна „хресна хода“ вийшла з Почаївської Лаври на Тернопільщині, що, на жаль, також досі належить Московському Патріярхатові. 27 липня вони мають зустрітися в Києві, на Володимирській гірці. Третя „хресна хода“ вирушила з Харкова. У пресі вже потрапили фотографії „православних“ з російськими георгіївськими стрічками на грудях і з портретами царя Мико-

(Закінчення на стор. 16)

У Києві вбили журналіста Павла Шеремета

КИЇВ. – 20 липня вранці, в центрі Києва, на розі вулиць Богдана Хмельницького та Івана Франка, в результаті вибуху авто загинув відомий журналіст Павло Шеремет. Генеральний прокурор України Юрій Луценко повідомив, що в автомобілі спрацював вибуховий пристрій.

Автомобіль належав керівникові „Української правди“ Олені Притулі, але її в той час в авті не було.

П. Шеремет народився в Мінську в 1971 році. Був російським, білоруським та українським тележурналістом. З 2012 року почав вести блог в інтернет-виданні „Українська правда“. З 2015 року був ведучим на українському „Радіо-Вісті“.

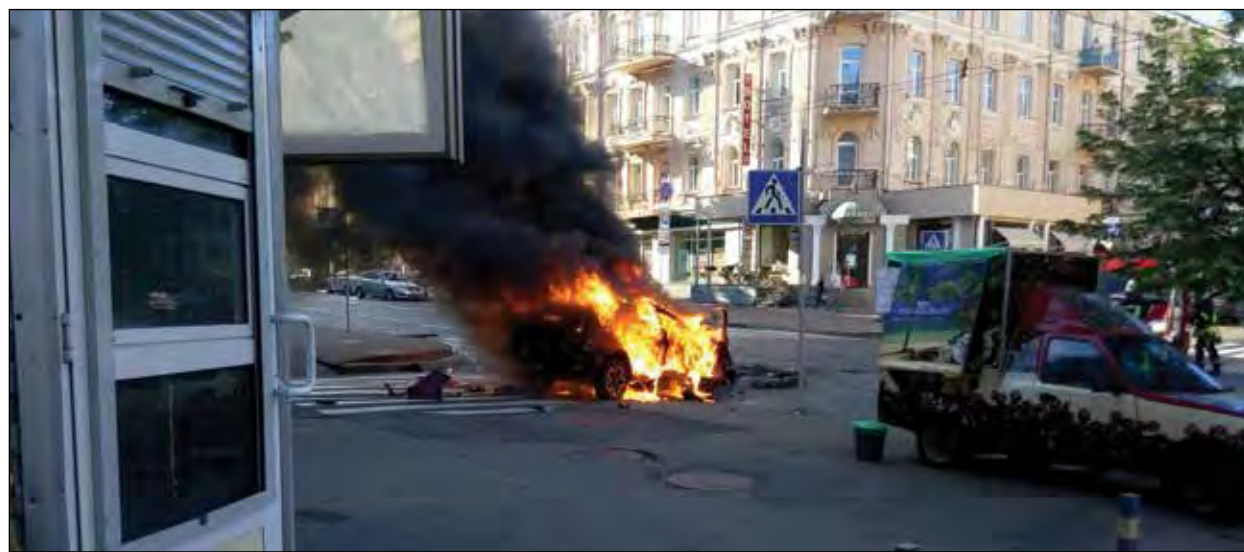
П. Шеремет був одружений. У нього залишилися син Микола та донька Єлизавета.

У Білорусі П. Шеремет мав репутацію „особистого ворога“ Президента Олександра Лукашенка, за що в свій час його засудили до двох років позбавлення волі умовно і до одного року іспитового строку. Загалом П. Шеремет тричі був заарештований в Білорусі.

(Закінчення на стор. 6)

Павло Шеремет (Фото: „Українська правда“)

Вибух авто, у якому їхав Павло Шеремет. (Фото: Факти ICTV)

Російські „докази“ у справі МН17 були сфальсифіковані

Радіо Свобода

Міжнародна група активістів-розслідувачів „Bellingcat“ оприлюднила 17 липня результати нових досліджень, що стосуються збиття над Донбасом 2014 року літака Маляйзійських авіаліній рейсу МН17.

Відзначена робота Центру досліджень непоширення зброї масового ураження ім. Джеймса Мартіна Інституту міжнародних досліджень Мідлбері у Монтерей, США. Центр дослідив низку фотографій у цій справі щодо наявності в них внесених змін і дійшов до висновку зокрема, що представлені після збиття літака Міністерством оборони Росії супутникові знімки, які мали б, на думку Москви, довести причетність до нього України, виявилися настільки серйозно зманіпульовані, що взагалі не можуть бути використані як докази будь-чого. Натомість у фотографіях пускової установки зенітно-ракетного комплексу „Бук“ на Донбасі, з якої, як широко вважають, збили літак, і сліду пуску її ракети ніяких слідів втручання не виявлено, повідомили дослідники.

„Bellingcat“ додає, що, за даними аналізу відкритих джерел дослідниками цієї групи, є підстави стверджувати, що той „Бук“ був доставлений з Росії, з 53-ої бригади протиповітряної оборони. 17 липня 2014 року, в день збиття літака, цю установку привезли до Донецька, звідти на тягачі до Сніжного, а далі „Бук“ своїм ходом прибув на поле на південь від міста й запустив ракету, що збила літак. Потім цю ж установку зняли на відео вранці 18 липня в

(Закінчення на стор. 10)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Президент змінив керівництво СБУ

КИЇВ. – Президент України Петро Порошенко 16 липня здійснив кадрові зміни у керівництві Служби безпеки України (СБУ) – призначив Павла Демчину першим заступником голови Служби безпеки України і начальником Головного управління для боротьби з корупцією та організованою злочинністю, Сергія Болдиря – начальником Департаменту охорони державної таємниці та ліцензування, Максима Ємельяненка – начальником Департаменту оперативно-технічних заходів, Миколу Мірошника – начальником Департаменту оперативного документування. Призначені нові начальники управлінь СБУ в Херсонській області та Харківській областях. Звільнено начальників департаментів контррозвідального захисту інтересів держави у сфері інформаційної безпеки та оперативного документування СБУ. (УНІАН)

■ Росія порушує морське право

КИЇВ. – Державна прикордонна служба України 17 липня повідомила, що Росія відбуксирувала захоплену під час окупації Криму українську самопідйомну бурову установку „Сиваш“ до району Голіцинського газового родовища, що розташоване у виключній морській економічній зоні України. Такі дії виявив корабель морської охорони у взаємодії з літаком Військово-морських сил України. Ці дії пов'язані з продовженням Росією незаконних розвідувально-бурових робіт на морському шельфі України, що є грубим порушенням норм морського права. На бурових установках та платформах прикордонники виявили перебування озброєних осіб. (Радіо Свобода)

■ На сім мандатів був 371 кандидат

КИЇВ. – У семи одномандатних виборчих округах на 17 липня були призначені проміжні вибори народних депутатів України. Своїх представників у Верховну Раду обирали у Дніпрі, Херсоні та Чернігові, Волинській, Івано-Франківській, Луганській області та Полтавській областях. 85 кандидатів висунути політичними партіями, 286 – самовисуванці. За виборами спостерігали 11,405 офіційних спостерігачів. За попередніми підсумками, на Волині найбільшу кількість голосів набирає Ірина Констанкевич, а у Івано-Франківській області – Віктор Шевченко з Українського об'єднання патріотів (УКРОП), у Чернігівській області – Максим Микитась, у Дніпропетровській області – Тетяна Ричкова, в Луганській області – Сергій Шахов, в Полтавській області – Руслан Богдан і на Херсонщині – Юрій Одарченко („Батьківщина“). („Укрінформ“)

■ Гвардійці склали присягу

КИЇВ. – 17 липня присягу на вірність українському народові склали бійці Національної гвардії у Харкові, Дніпрі та в 1-ій бригаді оперативного призначення Північного оперативного територіального об'єднання. Молоде поповнення привітали командири військових частин, запрошені гості та батьки. Напередодні присягу склали у Львівському полку Національній гвардії та Запоріжжі, куди прибули 189 гвардійців з Харківської, Дніпропетровської, Чернівецької, Полтавської, Миколаївської, Одеської, Запорізької та Закарпатської областей. Загальна чисельність гвардії – до 60 тис. військовослужбовців. („Укрінформ“)

■ Виявили сховище набоїв

ЯСИНУВАТА, Донецька область. – Співробітники Служби безпеки України спільно з військовими виявили 18 липня сховище з великою кількістю боєприпасів. Схрон облаштували у напівзруйнованій будівлі, розташованій на сільськогосподарських землях. Вилучили з нього 19 протитанкових керованих ракет, 36 набоїв до малокаліберної автоматичної гармати, 10 пускових механізмів до мін та 740 набоїв калібру 12.7 міліметра. Триває встановлення осіб, причетних до облаштування схрону. („Укрінформ“)

УКРАЇНА-ПОЛЬЩА

Польща хоче примирення через упокорення України?

Степан Курпіль

З великою симпатією ставлюся до поляків. Мені імponує їхня волелюбність, що зламала хребет комуністичній системі, бажання жити краще, як німці. Імponує їх прихильність до України, солідарність з нами у війні з Росією, роля адвоката України в Європі. І багато чого іншого. Ця симпатія у мене ще з дитинства.

Сім'ю мого батька, як українську, після війни виселили з маленького села Воля Розвільнецька біля Ярослава і „пересадили“ з корінням на Львівщину. Батько в деталях описував жахи цієї „подорожі“ товарняком, але ще більші жахиття довелося пережити йому у рідних теренах, де протистояння поляків та українців загострилося до кривавої межі.

Було усе: і вбивства, і спалені українські церкви та садиби, і нічні втечі та переховування, і переслідування родичів, зокрема, греко-католицького священника, якого тортували. Однак, ніколи не чув від батька прокльонів на адресу поляків. Він ніколи не говорив про них з ненавистю, тільки зітхав і скрушно хитав головою, мовляв, такі страшні були часи. У великій родині батька було чимало змішаних польсько-українських шлюбів, і про взаємні польсько-українські кривди тут було відомо не з розповідей чужих людей, а від своїх, рідних. Це давало можливість отримувати не односторонню, а об'єктивну інформацію. Це спокійне неупереджене ставлення батька до поляків передалося, звичайно, мені. Хоча далеко не всі з моїх рідних поділяють такі погляди. У них історична пам'ять і біль ще досі кровить.

Кровить він і в багатьох поляків. Особливо гостро це проявляється напередодні чергової річниці Волинської трагедії або, як воліють поляки, „Волинської різанини“. З року в рік замість примирення все гучніше звучать голоси „демонів“ з минулого. З року в рік кількість жертв цієї трагедії з польської сторони зростає. Колись я брав інтерв'ю у Яцека Куроня, великого поляка і великого прихильника польсько-українського порозуміння. Тоді мова йшла про кількість жертв Волинської трагедії: про 30-40 тис. поляків і 10-15 тис. українців. Тепер у Польщі говорять про 100-120 тисяч жертв з польського боку. А дехто називає цифру навіть 200 тисяч. Якщо так далі піде, то незабаром жертв буде більше, ніж мешкало тоді поляків на Волині.

Чому ж так відбувається? Адже зуміли примиритися французи і німці, поляки і німці, а

навіть хорвати і серби. Хоча крові між ними пролилося не менше, ніж між поляками і українцями. Чому формула „Пробачаємо і просимо пробачення“ вистачальна для Німеччини і Польщі, але не працює у випадку Польщі і України? Колись Олександр Квасневський сказав, що у поляків є певний історичний комплекс меншовартости перед Заходом і вищости перед Сходом. Можливо, у цьому полягає причина того, що рука, яку українці простягнули для примирення, зависла у повітрі.

Чому дружня Польща шукає шлях до примирення через упокорення України, особливо зараз, коли українці протистоять російській агресії? Адже цілком очевидно, що на засадах вини лише українців примирення неможливе. Чому воїни Армії Крайової — герої для поляків, а воїни УПА не мають бути такими для українців? Очевидно, мова не йде про тих, хто вчиняв воєнні злочини з обох сторін. Вшанування УПА ніколи в Україні не мало і не має антипольської спрямованости. Українці вшановують своїх борців за незалежність, а поляки — своїх.

Правда така, що українцям доводилося виборювати свою державу також у боротьбі з поляками. Тому навряд чи можливе однакове трактування історичних подій. Але прощення за завдані взаємні кривди можливе. І необхідне! Особливо зараз! Перед потенційною загрозою для України і Польщі з „братньої“ Росії. Де-де, а там вміють сварити народи, підкидаючи дров і роздмухуючи попелища історії.

На жаль, останнім часом спостерігаємо за деякими ворожими до українців акціями зі сторони крайніх польських націоналістів. Дякувати Богу, у сучасній Польщі є інтелектуали, політики, журналісти, мистці, звичайні люди, і навіть історики, які це розуміють, які усвідомлюють, як небезпечно розігравати націоналістичну, антиукраїнську карту. Дуже сподіваємось, що у теперішній правлячій партії Польщі також усвідомлюють відповідальність за добрі польсько-українські відносини.

Як казав великий поляк Лех Валенса, на жаль, не дуже шанований теперішньою польською владою, без незалежної України не може бути незалежної Польщі. Я б лише розширив: без незалежної, безпечної, замужної, добросусідської України. І прощеної України.

„Високий замок“ 5 липня

Степан Курпіль – журналіст, політик, народний депутат VII скликання, Львів.

Ніхто не може диктувати Україні, кого вважати своїм героєм, каже В'ятрович

„Дзеркало тижня“

Директор київського Інституту національної пам'яті Володимир В'ятрович в інтерв'ю для польської газети „Rzeczpospolita“ 13 липня висловив переконання, що Польщі не варто ставати ще одним сусідом України, який намагається диктувати їй, як ставитися до своєї історії і кого вважати героєм.

„Україна іде тим самим шляхом, яким йшла Польща останні 25 років. Коли Польща проголосувала героями вояків Армії Крайової, не було жодної критики з української сторони. Ми добре знаємо, що серед солдатів АК, а тим більше серед „Проклятих жовнірів“, були ті, хто вбивав українців“, – сказав В. В'ятрович. Він нагадав, що Владислав Філіпковський, один з провідників Армії Крайової в львівському регіоні, який керував акцією „Буря“ в околицях Львова, видавав накази знищувати українські села. Але попри це, в 1993 році Президент Лех Валенса присвоїв йому звання генерала посмертно.

„Нам треба зрозуміти, що будуть особи і події в історії, які ми будемо інтерпретувати по-різному. Ті, хто герой для українців, будуть

злочинцями для поляків, і навпаки. Недоречним є те, що польська сторона нам каже, як ми повинні ставитися до Української Повстанської Армії і як ми повинні інтерпретувати події української історії. На жаль, Україна вже мала досвід з одним сусідом, Росією, який почав нам диктувати, як трактувати минуле, а зараз намагається впливати на наше майбутнє. Сподіваюся, що до таких речей не дійне в стосунках з поляками“, – сказав В. В'ятрович.

Керівник українського Інституту національної пам'яті також не погодився з закликком варшавського Сенату визнати Волинську трагедію „геноцидом“ і зауважив, що дії обох сторін в українсько-польському конфлікті були симетричними. На думку українського історика, політикам зараз було б краще залишити історичний діалог між українцями і поляками фахівцям. Зокрема він розповів про дискусії, які активно ведуть історики з України і Польщі.

„Чому польські політики вважають, що можуть розставити крапки над „і“ у цьому питанні? Мене це дуже дивує. Тим більше, що

(Закінчення на стор. 3)

ГЕОПОЛІТИКА

Про світ „після Путіна“ та ганьбу Європи

Нижче пропонуємо текст промови, з якою звернувся відомий український публіцист Віталій Портников до європейців, що приїхали у Київ обговорити майбутнє Донбасу та України.

Те, що відбувається сьогодні в Україні – це частина глобальної кризи пострадянського простору. А саме – повне вичерпання ресурсу, з відсутністю реальних економічних реформ. Першою цей ефект зазнала Грузія перед Трояндовою революцією, потім – Молдова, наразі до цього наблизилися Росія та Казахстан. Наступні п'ять років ми будемо свідками глобальної кризи, від Ужгороду до Владивостоку, з серйозними територіальними конфліктами, десятками тисяч біженців та можливістю змін кордонів. Це буде більше випробування, ніж Близький Схід.

Під час попередньої глобальної кризи 1990-1991 років наші друзі з балтійських країн та Варшавського договору змогли скористатися моментом – затвердити свій суверенітет, провести реформи, стати частиною НАТО та Євросоюзу. На відміну від інших колишніх радянських республік, і литовці, і естонці, і поляки, і угорці боролися за свою незалежність, а не просто спостерігали за смертю імперії. До речі, коли це зробили грузини та молдавани, вони були покарані, імперія відразу ж забрала частину їх території. Це ж саме Росія зробила з Україною в 2014 році. Це реакція імперії на свободу.

Чи була Україна всі ці 25 років суверенною державою? Ні, вона була перейменованою радянською республікою та російським протекторатом – з економічної та політичної точки зору. Як протекторат вона мала право на якісь маневри, але коли мова заходила про якісь принципові рішення – відразу ставало очевидно, що без згоди Кремля їх приймати не можна.

Завдяки подіям останніх двох років, Україна перестала бути російським протекторатом, але стала протекторатом Заходу з фінансової точки зору. Різниця між протекторами полягає в тому, що якщо російський мав на меті ліквідацію нашого державного суверенітету, західний хоче, щоб ми були незалежними й достатньо розвиненими, аби не брати у них гроші.

Наскільки українська держава здатна сьогодні на таку реформацію? Революційні зміни в суспільстві ніколи не призводили до революцій інституцій. Будь-яка ліквідація інституцій призвела б до анексії нашої території з боку Росії. В 2014 році так і сталося. Саме такий варіант в 2004 році пропонували росіяни Леонідові Кучмі – виїхати на схід або в Росію. Якби він на це погодився, частина наших територій була б окупована вже тоді.

Ми змушені залишати інституції, аби існувати як формально незалежна держава. Саме тому через два роки після Революції Гідності у нас той самий Конституційний та Верховний суди, той самий склад Центральної виборчої комісії, практично той самий склад прокуратури.

Наразі Україна перебуває в перехідному періоді від кримінальної держави Віктора Януковича до демократичної країни європейського зразка. Для того, аби здійснити цей перехід – було потрібно оновити олігархічний склад нашої економіки, бо він таким був і є знизу догори. У нас громадяни так само не хочуть сплачувати податки, як і олігархи! Але цей олігархічний ресурс економіки майже вичерпано, й система не може

далі існувати.

Так чи інакше нам потрібна нова модель. Для запровадження нової економічної моделі потрібно міняти правила, закони. Ось допомога Заходу якраз і має допомогти в цих змінах! Кожне евро, кожен фунт має надаватися в обмін на зміни законодавчої бази, за зміни в інституціях. Ці роки допомоги треба використати для того, щоб повністю змінити саму сутність економічних взаємовідносин навіть всупереч волі більшості її громадян, які бажають отримувати гроші як на Заході, а жити – як в Росії [мова про стосунки громадянина з державою]. Багато хто з наших політиків підтримує цю небезпечну ілюзію.

Грошей „просто так“ вже не буде. Нам доведеться жити 15-20 років в чесній бідності, нема в українців іншого варіанту.

Для того, щоб допомагати Україні перебудувати систему, Захід сам має бути взірцем поваги до власних зобов'язань. Покищо ми цього не спостерігаємо у зв'язку з кризою європейських інституцій. Ми весь час стикаємось з подвійними стандартами з боку наших західних партнерів. Не може бути справедливим одне ставлення до Молдови щодо надання безвізового режиму, інше – до Грузії та України.

Не може бути імітування завершення військового конфлікту замість його завершення. І все заради того, щоб західний бізнес, який працює з Росією й тому корумпований, отримав якусь вигоду від співпраці з Володимиром Путіним?

По-перше, нічого не отримаєте, бо коли Росія впаде, вона потягне за собою всіх, хто з нею працюватиме.

По-друге, матимете ганьбу на наступні десятиріччя. В 1938 році французькі та англійські політики називали президента Чехословаччини Едварда Бенеша „розпалювачем війни“ вже після того, як Гітлер окупував частину їх країни. Українці – не розпалювачі війни, як і Е. Бенеш. Ми хочемо закінчення війни.

І останнє. Якщо хтось думає, що Грузія, Молдова, Україна, Вірменія та Азербайджан будуть якоюсь сірою зоною між західним світом та Росією, нехай більше на це не сподіваються. В результаті глобальної кризи пострадянського простору буде встановлений цивілізаційний кордон. Ми не знаємо, де він пройде – може уздовж кордону України з Росією, може уздовж уральських гор, може по кордону з Казахстаном-Узбекистаном. Це залежить від економічних успіхів та військових дій. Наше з вами завдання в тому, щоб встановлення цього кордону сталося максимально мирним шляхом, а територія цивілізованого світу, прав людини та вільного ринку була якомога більшою. Впевнений, що це можна зробити.

Пам'ятаю, як я був на саміті НАТО в Вільнюсі на початку 1990-их років. Тоді мало хто уявляв, що пройде лише кілька років і Литовська республіка не просто прийматиме НАТО, а буде її членом. Може, Україні знадобиться більше часу на цей шлях. Але впевнений, що ми побачимося з вами в Києві, коли Україна стане повноправним та бажаним членом Альянсу.

Львівський культурологічний журнал „І“

Ніхто не може...

(Закінчення зі стор. 2)

знаків примирення в минулому було багато. Політики вже сказали все, що повинні були сказати. Зараз бачимо, що „Право і Справедливість“ разом з іншими антиукраїнськими партіями хочуть перекреслити дії, які служили примиренню до цього часу.

Концепція „геноциду“ передбачає односторонню відповідальність українців. Більше того, вона дає можливість приховати злочини, які вчинила польська сторона проти українського мирного населення, – сказав В. Вятрович. Історик також розповів, що вважає безпідставною цифрою в 100 тис. загиблих поляків на Волині, оскільки вона не опирається на жодні документальні дані. За його словами, встановити точ-

ну кількість жертв з обох боків вдасться лише по завершенню досліджень.

„З документів, з якими я працював, випливає, що можна говорити про близько 39-40 тис. загиблих поляків і 15-20 тис. убитих українців. Йдеться про документи українського і польського підпілля, документи радянських служб, зокрема НКВД. Але це дуже приблизні цифри. Точні ми дізнаємося тоді, коли будуть завершені серйозні дослідження і дискусії істориків“, – пояснив В. Вятрович.

Нагадаємо, Сенат Польщі затвердив резолюцію щодо Волинської трагедії, в якій закликав польський Сейм призначити 11 липня національним днем пам'яті жертв геноциду, „вчиненого українськими націоналістами проти громадян Другої Польської республіки“. На підтримку документу проголосували 60 сенаторів. 23 – виступили проти, ще один – утримався.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Шевченка видали арабською мовою

КИЇВ. – 15 липня у столиці за сприянням Міністерства закордонних справ України та Посольства Кувейту в Україні презентували першу у світі збірку поезій Тараса Шевченка арабською мовою, присвячену 200-річчю з дня народження Кобзаря. „Переклад цих творів має велике значення для зміцнення дружби не тільки між Україною та Кувейтом, а між українськими та арабськими народами, тому що видання цієї книги дозволить арабському читачеві познайомитися з культурною спадщиною України та збагатить арабські бібліотеки та світові культурні художні товариства“, – зазначив Посол Кувейту в Україні Юсеф Гусейн Аль-Габанді. („Укрінформ“)

■ Сепаратисти катували полонених

ХАРКІВ. – У полоні так званих „ДНР“ і „ЛНР“ 87 відс. українських бійців і половина цивільних зазнавали катувань. Про це на прес-конференції у Києві 18 липня заявив директор Харківської правозахисної групи Євген Захаров. Такі оціночні результати дослідження, яке було зроблено коаліцією „Справедливість заради миру на Донбасі“, – сказав правозахисник. За його словами, українські правоохоронні органи мали б документувати ці злочини і порушувати кримінальні провадження проти осіб, які їх вчиняли. Але цю роботу виконують недержавні організації, які збирають дані, документують такі злочини, готують заяви до Європейського суду з прав людини про порушення відповідних статей Європейської конвенції. На Донбасі мали місце масові страти без вироку суду, насильницькі зникнення людей з політичних мотивів, катування, незаконне позбавлення волі, сексуальні насильства. Ці злочини стали масовими і систематичними. („Укрінформ“)

■ ВР заощадила на прогулянках

КИЇВ. – Вирахування грошей з платні депутатів за невідвідування сесії допомогло парламентові заощадити 1.5 млн. грн. Про це заявив 18 липня голова Верховної Ради Андрій Парубій. Він наголосив на потребі громадського тиску на тих, хто не відвідує засідання. (BBC)

■ Безробітних стало менше

КИЇВ. – Офіційний рівень безробіття в Україні у червні знизився на 0.1 відс. до 1.5 відс., повідомила 18 липня Державна служба статистики. Станом на 1 липня кількість безробітних становила 388.9 тис. осіб. З них отримують допомогу з безробіття 314.2 тис. осіб. Середній розмір допомоги з безробіття за місяць збільшився до 1,547 тис. грн. (у травні – 1,498 тис. грн). Дані наведено без урахування тимчасово окупованої території Криму, Севастополя та частини зони проведення антитерористичної операції. („Економічна правда“)

■ Біля Чорнобиля горить ліс

КИЇВ. – Державна служба з надзвичайних ситуацій України 17 липня повідомила, що в зоні відчуження біля Чорнобильської атомної електростанції горить ліс. До гасіння пожежі залучили вертоліт Мі-8 з водозливним пристроєм та три літаки Ан-32П. З вогнем, крім техніки, борються понад 150 рятувальників. У всіх областях України, крім західних, оголошена висока, місцями – надзвичайна пожежна небезпека. (Радіо Свобода)

■ Почалися навчання „Сі Бріз-2016“

ОДЕСА. – 18 липня почалися українсько-американські навчання „Сі Бріз-2016“, які заплановані у Одеській і Миколаївській областях. Українські та американські військові навчатимуться ефективно проводити багатонаціональні операції з безпеки у кризовому регіоні за стандартами НАТО. Це 15-ті навчання „Сі Бріз“. Представники офіцерського складу Військово-морських сил (ВМС) України прослухали теоретичний курс з планування операцій, підвищили свої знання у наданні медичної допомоги в бойових умовах. Кораблі Військово-морських сил України вийшли в море для перевірки технічної готовності. (Радіо Свобода)

АМЕРИКА І СВІТ

■ Вшанували героя через 25 років

ПОДГОРИЦЯ, Чорногорія. – Президент Чорногорії Филип Вуянович прийняв пропозицію неурядової організації „Громадянський альянс Чорногорії” вшанувати офіцера Військово-морських сил Югославії і 13 липня посмертно нагородив високим орденом контр-адмірала Володимира Баровіця, який народився 1939 року в Баня Луці. Його батько був чорногорець, а мати словенка. Після Другої світової війни батько, який був генералом Народної Армії Югославії, був звільнений, коли виступив проти політики терору щодо етнічних албанців у Косові. Під час війни в Югославії, В. Баровіць отримав наказ з Белграду бомбити побережні міста Далматії в Хорватії. Але контр-адмірал не погоджувався з воєнними діями Югославії і 29 вересня 1991 року вчинив самогубство. У прощальній записці він написав, що вирішив вмерти гідно, тому що не хоче вести війни проти братнього хорватського народу, бо це „було б проти чорногорської честі, бо чорногорці не можуть воювати й нищити націю яка їм не завдала жадної кривди”. (*Радіо Свобода*)

■ Суддя перепросила Дональда Трампа

ВАШІНГТОН. – Суддя Верховного суду США Рут Гінсбург 14 липня перепросила Дональда Трампа, республіканського кандидата на президента. У своїй заяві вона сказала, що судді не повинні висловлювати коментарі про кандидатів на політичну посаду. Тиждень раніше 83-літня суддя сказала в інтерв'ю для „Асоційтед Прес”, що вона навіть не хоче думати про можливість перемоги республіканця над демократкою Гиларі Клінтон. Відтак у інтерв'ю для „Сі-Ен-Ен” вона назвала Д. Трампа „шахраєм” і „великим егоїстом”. У відповідь, Д. Трамп назвав її „некомпетентною”. Р. Гінсбург була призначена до Верховного суду 1993 року тодішнім Президентом Білом Клінтоном, чоловіком Г. Клінтон. Два інші судді Верховного суду, Стіфен Браер та Ентоні Кенеді, цього літа закінчать 78 і 80 літ життя відповідно, і можуть піти на пенсію в наступних кількох роках. Артур Гелмен, спеціаліст з етики в Пітсбургському університеті, сказав, що вибачення Р. Гінсбург може бути недостатнім, бо її об'єктивність може бути небезпідставно поставлена під сумнів. (*„Associated Press”*)

■ Суд скасував закон про амністію

САН-САЛЬВАДОР, Ель-Сальвадор. – Найвищий суд Ель-Сальвадору скасував закон про амністію, який було схвалено 1993 року після спустошливої громадянської війни, яка велася в 1980-1992 роках та спричинила смерть 75 тис. осіб. Суд вирішив 13 липня, що амністія порушує міжнародні закони та конституцію країни. (*„The Washington Post”*)

■ Республіканці зібрали 156 млн. дол.

ВАШІНГТОН. – До кінця червня Республіканська партія зібрала 156 млн. дол. на президентську виборчу кампанію цього року. Перебісна сума пожертв була 70 дол., а 98 відс. всіх пожертв становили до 200 дол. Демократична партія протягом цього самого часу зібрала 106 млн. дол. (*„The Washington Times”*)

■ Уряд Венесуелі відкрив кордон

САН-АНТОНІО ДЕЛЬ-ТАЧІРА, Венесуела. – Десять тисяч мешканців Венесуелі перетнули кордон з Колумбією 17 липня у пошуках харчів та медицини, яких бракує в їхній країні. Рік тому соціалістичний уряд Венесуелі закрив 1,378-мильовий кордон. Але гуманітарна криза погіршується: харчів є обмаль, а інфляція висока, тому уряд Президента Ніколяса Мадуро вже вдруге цього місяця відкрив кордон. Представники колумбійського уряду привітали приїжджиків, багато з яких їхали здалека цілу ніч караванами. Дотепер уже 167 тис. мешканців Венесуелі скористалися з нагоди перетнути кордон. Але 18 липня Міністер закордонних справ Колумбії Марія-Ангела Голгвін заявила, що кордон має бути постійно відкритим. (*„Reuters”*)

АНАЛІТИКА

Тези-індикатори в промовах Порошенка

Олексій Роговик,
Марія Полянська

Для будь-якого політика промови і виступи є одним із головних інструментів політичної діяльності. Саме у виступах і промовах політики намагаються надати своєму минулому благородних форм та посилити політичний потенціал власного майбутнього. Найкращі промови в історії політики завжди вирізнялися тим, що вдало зміщували акценти й слугували інструментом переконання чи відволікання людей.

У нашому матеріалі для аналізу ми обрали, на нашу думку, 10 найважливіших промов президента України Петра Порошенка за два останні роки. Найбільш подразливі тези та обіцянки зовнішньополітичного спектру. Президент України намагається створити в українського народу хибне уявлення про змістове наповнення та часові рамки європейських перспектив України.

Свої промови новообраний президент починав справді сильно і вражающе: „Повернення України до свого природного, європейського, стану було омріяне багатьма поколіннями. Ми — народ, що був відірваний від своєї великої батьківщини Європи, — повертаємося до неї”. Головними індикаторами того, що ми прямуємо до Європи і що Європа готова в майбутньому до нашого повернення в європейську родину, стали асоціація, безвізовий режим, санкції та перспектива членства України у Європейському Союзі.

Цю тезу підтверджує і сам президент: „Європейський вибір України — це серце нашого національного ідеалу. Те ж саме стосується і якнайшвидшого запровадження безвізового режиму для України з ЕС”. Президент говорить про остаточність рішення Єврокомісії, але час у цій справі має більше значення. У своїх виступах П. Порошенко говорив про можливість подорожей без віз із січня 2015 року. Потім у заявах ми вже побачили отримання безвізу в 2016 році.

Так само П. Порошенко відзначав: „Угоду ж про асоціацію ми розглядаємо лише як перший крок до повноправного членства України в ЕС. Ніхто не має права вето на європейський вибір України”. У результаті, своїм правом вето щодо Угоди скористалася проросійська та євроскептична голландська меншість. Від неї врятувати угоду не зміг ніхто. Голова ж Єврокомісії Юнкер власною заявою наклав вето. Він заявив, що Україна не стане членом ЕС найближчі 25 років.

Президент відзначав щодо асоціації: „Це була основна вимога Революції Гідності. І коли нас питають, „а яка ваша стратегія, яка наша програма?”, відповідь у нас буде проста: Угода про асоціацію з ЕС”. Тобто наразі можна стверджувати, що наша стратегія і наша програма вето вана в Європі. І всі сподівання президента, що „за кілька років ця угода компенсує всі ті втрати, будемо присутні на європейських ринках, заробимо на ринках світу”, — марні.

На сьогодні ми маємо: 1) курс на відновлення відносин ЕС із Росією (заяви про поступове економічне зближення та відкритий діалог із Москвою); 2) курс на поступове скасування санкцій на Росію (заяви/рішення законодавчих та виконавчих органів Франції і Німеччини); 3) курс на перегляд Угоди про Асоціацію з ЕС; 4) курс на постійне відтягування надання безвізового режиму (прийнято рішення про перенесення на вересень).

І Президент України має рацію: „2016 рік буде мати вирішальне значення для відносин Україна-ЕС”. Президент намагається уникнути відповідальності за стан справ у державі і маніпулює, зокрема, перекладаючи виключно на конфлікт на Донбасі та російського агресора. Російський агресор не несе відповідальність за політичні спроби узурпації влади в Україні і не несе відповідальності за те, що влада нездатна подолати корупцію та олігархію. Крім того, що є спроба перекинути відповідальність, у нас ще й немає чіткої стратегії з вирішення питання деокупації Криму та реінтеграції Донбасу до складу України.

Президент України нав'язує українському народові хибне уявлення, що держава бореться за деокупацію Криму. „Росія окупувала Крим,

який був, є і буде українським. Ні з ким не може бути компромісу в питаннях Криму. Також важливо не ставити кримське питання на другий план”. На практиці ж держава реалізує політику мовчазної згоди та здання Криму окупантові-агресорові; при цьому держава відверто імітує свою волю й діяльність з деокупації півострова, бо, на жаль, у питанні Криму діє лише методом обіцянок і гучних заяв (стосовно формату Женева+). І це при тому що президент визнає „радикальне погіршення ситуації з правами людини, що безпосередньо стосується українців і кримських татар в окупованому Криму”.

Президент України не дає українському народові зрозуміти, як, коли й наскільки реально вирішити конфлікт на сході України. Він відзначає: „Упевнений в тому, що проукраїнська коаліція засвідчить свою міцність, і це буде потужним та дієвим інструментом примусити Росію виконати та імплементувати всі без винятку пункти Мінських домовленостей”. На практиці ж Росію не вдається примусити навіть до виконання базових безпекових елементів Мінських домовленостей. Тим часом саме Україну, а не Росію нині намагаються примусити до виконання всіх без винятку пунктів, зокрема в контексті виборів та особливого статусу Донбасу.

Президент каже: „Я хотів би підкреслити: це не громадянська війна і не внутрішній конфлікт”. То чого ж тоді не запроваджено воєнний стан? Чому території окремих районів Донбасу не визнані окупованими територіями? Чому ж тоді у міжнародних органах не ініціюються активно розгляди й позови з приводу агресії на території України? Чому тоді під час „війни” вносяться зміни до Конституції?

Президент казав: „Особливу роль у боротьбі з міжнародним тероризмом слід надати найавторитетнішим юридичним інституціям — Міжнародному судові та Міжнародному кримінальному судові”. Де ж тоді позови до цих міжнародних установ? Де ратифікація Статуту Міжнародного кримінального суду?

Президент України намагається уникнути відповідальності за відсутність значних успіхів на зовнішньополітичній арені. Він каже: „Вражаючи солідарність світу з Україною, хоча глобально і спричинена позитивним враженням від європейської Революції Гідності, не генерується автоматично! Вона потребує великих, часом титанічних зусиль української дипломатії”. Враження від Революції Гідності минуло, а зусилля української дипломатії без цього враження видаються не досить ефективними.

Очевидно, що більшість провалів у зовнішньополітичній сфері спричинені відсутністю стійкої волі керівництва держави до впровадження реальних реформ. Ми віримо, що Міністерство закордонних справ робить багато важливих речей для України. Однак, не можна стверджувати, що цей напрям нашої роботи „довів свою ефективність”. Ми перебуваємо у „глухому куті” з приводу конфлікту на сході України, ми не бачимо чіткої перспективи вирішення питання деокупації Криму, а чинний для 2015 року режим міжнародної підтримки України починає тріщати по швах.

Президент України не зміг виконати ключових зовнішньополітичних обіцянок, які він давав у своїх промовах. Президент не зміг виконати обіцянку гарантувати мир та безпеку. Він казав: „Забезпечити тривалий мир і гарантувати надійну безпеку. Повноважень і рішучості не забракне”. Час минув, але ні миру, ні безпеки в Україні немає.

Президент порушив свої обіцянки щодо процесу гарантування миру і безпеки. Він казав: „Мирний діалог. Зрозуміло, що не зі „стрелками”, „абверами”, „бесами”. Йдеться про діалог з мирними громадянами України. Говорити з бандитами ми не будемо”. Чи є представники Луганської і Донецької „народних республік”, залучені до Мінського процесу, мирними громадянами України? Також президент казав: „Дискусії не підлягає питання про територіальну цілісність України”. Чим же ми тоді постійно займаємося на міжнародних переговорах у різ-

Україна оновлює меморіальну символіку

Усунення пам'ятників тоталітарного режиму в містах і селах України викликало зростання ініціативи з встановлення пам'ятних знаків на честь подій і постатей раніше офіційно замовчаних. Нижче вміщено вістки про такі події.

Стрільці дочекалися пам'ятника у Здолбунові

ЗДОЛБУНІВ, Рівненська область. – Це місто у 1919 році стало тимчасовим осідком штабу дієвої армії Симона Петлюри. Майже через 100 років у Здолбунові на кладовищі відкрили пам'ятник загиблим у 1919 році оборонцям української землі. Хор Петро-Павлівського храму Української Греко-Католицької Церкви виконав гімн Січових Стрільців. (Фото: Євген Цимбалюк)

Встановлено камінь в пам'ять кримського хана

Євген Цимбалюк

ОСТРІВ, Рівненська область. – Меморіальний знак постав на місці ставки хана Ісляма Герая III, союзника гетьмана Богдана Хмельницького в битві під Берестечком. Військо кримських татар налічувало 30 тис. вояків.

На місці командного пункту встановлено камінь з таблицею: „Місце ставки кримського хана Ісляма III Герая під час Берестецької битви 1651 року“.

З нагоди відкриття меморіального знаку в Острів прибула група кримських татар на чолі з головою Меджлису кримсько-татарського народу Рефатом Чубаровим. Знак встановлено завдяки зусиллям Асоціації козацьких стрілецьких братств України.

Голова цього об'єднання Віктор Федосюк повідомив, що це не перший і не останній меморіал, який історично та духовно пов'язує їхню організацію з визвольною війною українського народу.

Меморіальний знак на місці командного пункту кримських татар. (Фото: Євген Цимбалюк)

Відкрито пам'ятник Калнишевському

На відкритті пам'ятного знаку (зліва): проф. Тарас Гончарук, потомок отамана Петра Калнишевського Петро Ющенко та отаман Чорноморського гайдамацького з'єднання Сергій Гуцалюк. (Фото: Сергій Горцивіт)

ВІКТОРІВКА, Одеська область. – 12 липня біля села Вікторівка відкрито пам'ятний знак кошовому отаманові Петрові Калнишевському на місці козацького запорожського табору 1770 року на березі Тилігулу.

Пам'ятний знак урочисто відкрив голова обласної адміністрації Михайло Саакашвілі у присутності великої кількості людей. Відновлено і занедбану криницю, котра стоїть ще з козацьких часів.

Отаман Чорноморського гайдамацького з'єднання Сергій Гуцалюк повідомив: „У 2011 році професор Тарас Гончарук підготував до видання наукове дослідження „Петро Калнишевський та Хаджибей-Одеса“. Ми з гайдамаками знайшли фонди на видання. Наше козацьке товариство вело судовий процес проти міської ради, яка відмовилась ставити пам'ятник Калнишевському в Одесі. Процес ми виграли“.

Голову Березівської районної адміністрації Генадія Заболотного вразила наукова інформація про пряме відношення видатної постаті української історії до Березівщини. Завдяки злагоженій роботі команди Г. Заболотного Одещина отримала цікаву історичну пам'ятку.

АМЕРИКА І СВІТ

■ Знайшли плянету, яка має три сонця

КЕЙП-КАНАВЕРАЛ, Флориди. – Журнал „Science“ надрукував 7 липня статтю про те, що астрономи Європейської південної обсерваторії у Чиле знайшли плянету, яка знаходиться поза нашою сонячною системою на віддалі 320 світлових років. Вона має три сонця, а її орбіта триває приблизно 550 земних років. „З трьома сонцями плянета має різні дивні комбінації сходів і заходів сонця“, – сказав астроном Деніел Апай з Арізонського університету, один з авторів статті. Він додав: „Це є система, для якої я не хотів би проектувати календар“. („Associated Press“)

■ Туреччина полює за змовниками

АНКАРА. – Турецький уряд 19 липня звільнив з посади десятки тисяч вчителів, університетських деканів та інших осіб, яких звинувачують у приналежності до змови і невдалому військовому перевороті. Міністерство освіти країни звільнило 15,200 вчителів, а Міністерство внутрішніх справ звільнило 8,777 працівників. Рада вищої освіти винесла додаткову вимогу про звільнення з посади 1,577 університетських деканів. Міністерство фінансів звільнило 1,500 осіб, в адміністрації Прем'єр-міністра звільнено 257 осіб, а Директорія для релігійних справ звільнила 492 осіб. У телефонічній розмові з Президентом США Бараком Обамою Президент Туреччини Реджеп Таїп Ердоган заторкнув питання екстрадиції мусульманського проповідника й громадського діяча, якому Туреччина закидає організування змови. Фетулах Гюлен проживає в Пенсильванії від кінця 1990-их років і рішуче відкидає закиди турецького уряду. Він вважає, що невдалий переворот 15 липня міг бути інсценізованим під приводом того, щоб Р. Ердоган захопив собі ще більше влади. Розшукуючи змовників, уряд вже затримав приблизно 9,000 осіб, а суди видали накази на арешт 85 адміралів і генералів. („Associated Press“)

■ Британія змодернізує ядерну флоту

ЛОНДОН. – 18 липня законодавці Великобританії голосами 472 проти 117 вирішили замінити свою старіючу флоту новими суднами. Консервативний уряд нового Прем'єр-міністра Тереси Мей зобов'язався втримати ядерний арсенал країни. Вартість модернізації становитиме 54 млрд. дол. впродовж 20 років. „Загроза, яка йде від таких країн, як Росія та Північна Корея, залишається реальною“, – заявив Т. Мей у виступі перед парламентським голосуванням щодо підводних човнів, озброєних ядерними балістичними ракетами „Трайидент“. У своєму виступі вона звинуватила Президента Росії Володимира Путіна у бажанні підірвати норми міжнародного права. („Associated Press“)

■ Сталася катастрофа на залізниці

АНДРІЯ, Італія. – 12 липня в південній Італії, в районі Апулія, зіткнулися два пасажирські потяги, котрі їхали на однокільній залізниці. Внаслідок цієї аварії загинуло 23 особи, а 52 поранені. В Італії є 1,672 милі однокільних залізниць, але більшість з них контролювана автоматично. Однак, близько на 370 милях вживають застарілу систему телефонічного повідомлення. Газета „Ля Републіка“ повідомляє, що дослідження 14 липня виявили, що контролери між містечками Андрія та Корато не знали, що їхав ще третій, спізнений поїзд. Це й стало причиною трагедії. Це була найгірша залізнична катастрофа в Італії від 2009 року, коли тягаровий поїзд з газом з'їхав з рейок і загорівся, спричинюючи смерть 32 осіб. („BBC“)

■ Дональд Трамп став кандидатом партії

КЛІВЛЕНД. – 20 липня Дональд Трамп офіційно виборів право бути кандидатом у президенти США від Республіканської партії. Це сталося під час другого дня національного з'їзду республіканців. Темою з'їзду є гасло „Америка має знову запрацювати“. Проте майже всі свої виступи промовці присвячували нападкам на Гіларі Клінтон, яка, скоріш за все, буде кандидаткою від демократів. (BBC)

Настає час Олімпіади-2016

Вболівальники і спортсмени усього світу чекають на 5 серпня, коли у Ріо-де-Жанейро, в Бразилії, почнуться Літні Олімпійські Ігри 2016 року. Це буде перша в історії Олімпіада в Південній Америці. Бразилія вже чотири рази подавала заявки на проведення ігор, але тільки у п'ятий раз за підсумками фінального голосування серед інших міст обрано Ріо-де-Жанейро. Ігри триватимуть до 21 серпня.

Олімпійські стадіони Бразилії розподілили між собою види спорту: на арені в Маракані відбудуться церемонії відкриття і закриття Олімпіади, а також змагання з футболу. На „Арені Ріо“ будуть проведені змагання з спортивною та художньою гімнастики, кошиківки і стрибків на батуті. Визначені й інші стадіони країни.

На Олімпіаді очікуються виступи Майкла Фелпса, американського плавця, єдиного в історії спорту 18-разового олімпійського чемпіона, чемпіонки олімпійських ігор в Лондоні 2012 року – американки Гебі Даглас, яка в гімнастичному багатоборстві посіла перше місце в абсолютному та командному заліку. Водночас Національний олімпійський комітет США поінформував спортивні федерації країни про те, що спортсменів, тренери і персонал збірних США можуть за своїм бажанням відмовитися від участі в Олімпіаді, якщо побоюються захворіти лихоманкою Зіка, виявленою у Південній Америці.

За 50 днів до початку Олімпіади у Ріо-де-Жанейро відкрилось Олімпійське селище, яке є одним з найбільших за всю історію ігор. Комплекс складається з 31 будинку, де у 3,600 квартирах під час змагань розмістяться близько 15 тис. спортсменів та офіційних осіб.

В основу логотипу Олімпіади покладено стилізовані елементи природи Ріо-де-Жанейро – гори, сонце, море, представлені у формі людських силуетів, що танцюють, взявшись за руки. Офіційним талісманом став Вінісіус, на вигляд схожий на жовтого kota.

Збірна України буде складатися з 156 спортсменів, які візьмуть участь у 24 видах спорту. На території олімпійського навчально-спортивного центру „Конча-Заспа“ під головуванням президента Національного Олімпійського Комітету (НОК) України Сергія Бубки і Міністра молоді та спорту Ігоря Жданова відбулося засідання Штабу олімпійської підготовки. НОК надав фінансову і матеріальну підтримку федераціям з олімпійських видів спорту на підготовку спортсменів в розмірі понад 58 млн. грн., забезпечив придбання інвентаря і обладнання на загальну суму майже 17.5 млн. грн. Завтра, 23 липня, на Софіївській площі Києва відбудеться церемонія провідів Олімпійської збірної на Олімпіаду. Відбудеться покладання квітів в пам'ять полеглих на сході України, хода Олімпійської збірної команди і офіційна церемонія провідів команди.

Олімпійське селище в Ріо-де-Жанейро відкриє свої двері 24 липня. Голова української місії Ніна Уманець разом з відповідними службами оргкомітету оглянула приміщення, де мешкатимуть українські спортсменів і тренери. Сусідами українців стануть команди Білорусі та Вірменії.

Хід Олімпіади-2016, зокрема участь у ній команд України і США висвітлюватиме „Свобода“. Побажаймо їм нових спортивних досягнень!

ІСТОРІЯ

Козаки Мамаї боролися за Україну

Світлана Орел

МАМАЇВ ЯР, Кіровоградська область. – Козак Мамай, викладений мозаїкою на чималій кам'яній плиті, зустрічає перехожих біля залізничної зупинки Мамаїв Яр, що неподалік села Цибулевого. Ініціатор встановлення такого незвичного пам'ятника – історик-етнолог Олександр Босий, який з колегою Анатолієм Дворським став автором мозаїки. Він розповів, що козак Мамай – не лише легенда.

У середині XVIII ст. було кілька Мамаїв, гайдамацьких ватажків. Один з них діяв поблизу нинішнього Новоархангельська. Коли його спіймали, то закатували, а голову з одягнутою шапкою виставили на палі для залякування селян. Якийсь відчайдуш украв ту шапку і, назвавшись Мамаєм, організував нову ватагу повстанців.

Про Марка Мамаю та Федора Мамаю відомо більше. Під час повстань 1734 і 1750 років найбільші бази гайдамаків розташовувалися у лісах біля сіл Цибулеве і Цвітне. Запеклі сутички цибулівської сотні з карателями сталися поблизу сіл Ухівка та Чутівка. За даними урядових звітів за 1750-1755 роки російські війська мали близько десяти збройних сутичок із загонами, серед яких був і загін Марка Мамаю.

Перекази про Мамаю серед мешканців сіл Цибулевого та Мамаїв Яр мають багато версій. Одна з них покладена в основу думи, яку співає відомий кобзар Корній Мазур, котрий сам родом з Цибулевого. У думі оповідається про Марка Мамаю і його загін у Чутівському лісі. В одному з боїв Мамай загинув. Селяни таємно вночі поховали його біля балки. І з того часу вона зветься Мамаїв Яр.

Відразу після відкриття пам'ятника,

на протилежному боці балки, було освячено хрест на символічній могилі Марка Мамаю. Серед тих, хто у ті роки боронив свою землю від загарбників, був і Федір Мамай. Про це збереглися його ж свідчення на допиті 1768 року.

Згадки ще про одного чоловіка на прізвище Мамай свого часу записав історик Володимир Ястребов. Коли почалися утиски, Мамай разом із сім'єю утік на Буг, але був спійманий і в ланцюгах привезений назад.

Традиція називається Мамаєм відродилася у часи Холодноярської республіки. Письменник Юрій Горліс-Горський у своїй книзі „Холодний Яр“ розповідає про отамана 2-го куреня козацького війська Холодноярської республіки Якова Мамаю (Щирицю). Після придушення народного повстання, цьому ватажкові вдалося приховати своє минуле і навіть стати професором історії у Катеринославському інституті народної освіти. Та коли через кілька років він навідався у своє село, щоб побачити дітей, то був виданий власною дружиною і через кілька днів розстріляний.

Мамай, викладений кольоровою мозаїкою на камені, свідчить нам та майбутнім поколінням про славне минуле.

Козак Мамай в урочищі Мамаїв Яр.

У Києві вбили...

(Закінчення зі стор. 1)

П. Шеремет був прихильником Майдану, публічно засуджував російську агресію Росії проти України. Він був автором 30 документальних фільмів.

Прокуратура України кваліфікувала загибель П. Шеремета як умисне вбивство, вчинене способом, небезпечним для життя багатьох осіб. Правоохоронці розглядають версії – особиста неприязнь, професійна діяльність і „російський слід“.

Президент Петро Порошенко 20 липня провів нараду з керівниками силових структур, висловив співчуття рідним та близьким загиблого, зокрема О. Притулі, якій за дорученням Президента має бути надана охорона. Він зажадав створення оперативної групи на чолі з Хатією Деканоїдзе, керівником Національної поліції України.

Президент повідомив, що попросив допомоги у міжнародних партнерів і обговорив з Посольством США в Україні залучення у слідчу групу експертів ФБР (FBI), які мають

унікальні методи у дослідженні вибухової техніки.

Служба безпеки України буде працювати над версією, що метою вбивства журналіста була дестабілізація ситуації в Україні.

Посольство США в Україні 20 липня оприлюднило заяву: „Ми шоковані й засмучені звісткою про смерть відомого журналіста Павла Шеремета, котрого було вбито безпрецедентним вибухом автомобіля сьогодні вранці в Києві. Ми поважаємо його як безстрашного професіонала і прихильника свободи слова, Революції Гідності, котрий прагнув кращого майбутнього для України. Ми вітаємо заяви поліції і генерального прокурора, що обставини його вбивства будуть повністю розслідувані, і винні будуть притягнуті до відповідальності. Ми висловлюємо наші співчуття його колезі та партнеру Олені Притулі, його родині, його колегам з „Української правди“, і його численним друзям та захисникам свободи слова в Україні“.

„Укрінформ“,
Прес-служба Президента України,
Посольство США в Україні

Уточнення

2 червня до „Свободи“ надійшов лист від Олі Герасименко з Каліфорнії: „Пересилаю матеріали до Вашої газети, які просила передати Марія Черепенко з Сан-Франциско“. До листа було дода-

но статтю „Вшанували пам'ять Агапія Гончаренка“ без подання автора, яку газета надрукувала з підписом М. Черепенко 10 червня. Після цього М. Черепенко попросила подати в газеті уточнення що автором статті була О. Герасименко.

СВОБОДА

Пам'ятаймо
про
Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич

Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800

E-mail: svoboda@svoboda-news.com

Fax (973) 644-9510

Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:

Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: \$90.00 на рік, \$50.00 на півроку.

Для членів УНСоюзу – \$80.00 на рік, \$45.00 на півроку.

Електронна версія (www.svoboda-news.com) – \$40.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.

Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик ☎ (973) 292-9800 x 3040 Fax (973) 644-9510 E-mail adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик ☎ (973) 292-9800 x 3040 E-mail subscription@svoboda-news.com

Думки, висловлені в матеріалах, підписаних конкретним автором, не кінце віддзеркалюють позицію редакції тижневика „Свобода“ або її видавця.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Вибори у США і українське питання

В зв'язку з майбутніми виборами у США, зокрема президентськими та до Конгресу, американські громадяни українського походження повинні адресувати кандидатам ті питання, котрі викликають нашу занепокоєність і водночас представляють об'єктивний інтерес для усіх американських виборців. Передусім ідеться про повноту інформаційної бази даних, що мають важливе значення для українсько-американського виборця.

Що саме слід враховувати? Антиросійські санкції, особисті і галузеві, мали значний вплив на російську економіку, і, можливо, загальмували подальшу російську агресію, проте не змусили Росію вивести свої війська з української території. Очевидно, економічні проблеми вплинули на російське населення, але не на олігархів. Зокрема Володимир Путін і його найближче коло досить захищені наявними фінансовими резервами. Оскільки саме В. Путін був головним архітектором цієї агресії проти суверенної України, санкції повинні тривати до повного виведення російських військ і російського озброєння з усієї території України, тобто не лише з Донбасу, але й з Криму. Крім того, персональні санкції повинні бути спрямовані проти В. Путіна, його родини і його найближчого оточення.

Росія дуже багато зусиль і ресурсів витрачає на дезінформацію та пропаганду. Російський журналіст

і син колишніх радянських дисидентів Пітер Померанцев написав книгу на цю тему під назвою: „Ніщо не істинно і все можливо“. У той час, як російська дезінформація може здатися примітивною для поінформованої людини, сама її постійність і методичність значно впливає на світову громадську думку. Сполучені Штати не повинні стояти осторонь боротьби з російською дезінформацією. На жаль, досі занадто мало було зроблено в зв'язку з цим.

Відтоді, як Росія вторглася в Україну в лютому 2014 року, в Україні налічується понад 10 тис. жертв, як військових, так і цивільних осіб. Сполучені Штати надали Україні велику допомогу в економічній та гуманітарній сферах. Проте, не дивлячись на рішення Конгресу, Президент Барак Обама не квапиться з наданням Україні летальної зброї через НАТО. Захисні окуляри, ковдри і бронезилети є важливими, але вони просто неадекватні на тлі російських танків і ракет. Оборонна антиракетна і протитанкова зброя – ось що потрібно Україні.

Президент України Петро Порошенко заявив, що це не є чисто українська війна, оскільки Росія загрожує не тільки Україні, але і країнам-членам НАТО, навіть з перспективою використання свого ядерного потенціалу. Україна готова виступати в якості першої лінії оборони і захистити Європу від російської агресії, але потрібні

ефективні інструменти, щоб збити це.

Було висловлено припущення, зокрема лівими політичними силами в Європі, що розширення НАТО в східній Європі посилює російську агресію. Проте, факти підтверджують, що в квітні 2008 року на саміті НАТО в Букарешті Україна і Грузія повинні були отримати свій плян дій щодо членства в НАТО, але не отримали через німецьку і французьку позиції. Проте це не зупинило Росію. У серпні 2008 року вона вторглася в Грузію, а в 2014 році – в Україну. Тим часом і сьогодні Україна і Грузія не є ближчими до членства в НАТО, ніж вони були в 2008 році. На щастя, Росія не вторглася в інші країни східної Європи, яким було надано членство в НАТО.

З огляду на ці історичні факти, слід визнати, що членство в НАТО виявилось стримуючим чинником, а не стимулом для російської агресії. Україні і Грузії та, можливо, Молдові, яка постраждала від російської агресії в Придністров'ї, повинен бути наданий прискорений плян набуття членства в НАТО. Останній саміт НАТО у Варшаві не спромігся розглянути це питання.

З того моменту, як Росія вторглася в Україну в лютому 2014 року, Рада Безпеки ООН зустрічалася понад 30 разів з цього питання. Дебати в кожному випадку були проукраїнські, хоч ООН і не змогла діяти відповідно – пере-

шкодою було російське вето. Росія є одним з п'яти постійних членів Ради Безпеки ООН. Російське право вето в тих випадках, коли питання стосується агресії Росії проти інших країн, повинне бути нівельоване, або перегалосоване двома третинами голосів Генеральної Асамблеї ООН, або застосований будь-який інший механізм.

Ці та, можливо, інші питання, як от боротьба з корупцією в Україні, повинні бути в центрі уваги США в короткотривалій і довшій перспективі.

Український Конгресовий Комітет Америки, як центральний представницький координаційний орган українських американців, очолює зусилля в цьому напрямку. Проте, для того, щоб ці зусилля були ефективними, потрібна активна участь усього українського американського співтовариства. З огляду на небезпеку, яку представляє Росія для інших країн східної Європи, це спонукає нас до взаємодії з усіма іншими східно-європейськими громадами в Сполучених Штатах.

Виборні посадові особи прислухаються до голосу бюрів УККА у Вашингтоні і Нью-Йорку. Але важливо, щоб наш голос був почутий вчасно. Активний електорат може бути впливовим. Поінформована вибрана посадова особа може бути корисною.

Аскольд Лозинський,
Нью-Йорк

Розпочав роботу журнал „Критика феміністична“

13 липня розпочав роботу східноєвропейський „Критика феміністична“ – новий науковий рецензований онлайн-журнал, який можна читати в режимі вільного доступу на feminist.krytyka.com. Журнал публікуватиме академічні феміністичні дослідження різних аспектів сучасного політичного, культурного чи мистецького життя.

Часопис заохочує міждисциплінарні дослідження – постколоніальні та пострадянські студії, аналізи капіталізму, націоналізму, міграцій, критичні дослідження

раси й громадянства, трансгендерні студії, багато інших тематичних ділянок сучасного знання.

„Критика феміністична“ вміщуватиме статті англійською, білоруською, російською та українською мовами. Окрім оригінальних статей, написаних спеціально для журналу, „Критика феміністична“ публікуватиме українські переклади класичних теоретичних праць з феміністичної теорії, інтерв'ю з сучасними вченими, повідомлення про актуальні події.

Команда проекту – історик і культури, спеціаліст з культурної і

соціальної антропології, дослідниця гендерної проблематики Марія Маєрчик та фахівець з соціальної філософії Ольга Плахотнік. Редактором проекту з боку „Критики“ є лектор Гарвардського університету, головний редактор веб-порталу www.krytyka.com Олег Коцюба. З усіма питаннями та пропозиціями дописів пишуть на адресу: feminist@krytyka.com.

„Критика“ є веб-порталом групи „Критики“, яку складають Інститут критики, видавництво, часопис, а також онлайн-проект „Критичні рішення“. Група „Критики“

поглиблює співпрацю між українським та міжнародним інтелектуальним товариством і організовує семінари та конференції щодо критично важливих тем для демократичного розвитку України. Групу очолює Григорій Грабович, професор Гарвардського університету і президент Наукового Товариства ім. Шевченка у США.

Додаткова інформація: press@krytyka.com, тел.: (380-44) 425-2336.

Олег Коцюба,
Київ

Прошу помістити ці поправки Галина Стефанова співатиме в Гантері

Знаю, що редакція має право і обов'язок справляти мову надісланих до друку матеріалів, однак, деколи своїми скороченнями і змінами знецінює ці статті, наприклад, у моїй статті „У світлу пам'ять д-ра Івана Гвозди“ (8 липня) надруковано: „особливо у сиракузькій громаді“, а треба „сиракузької громади“, „лемків, яких поляки виселили з рідної землі“, а треба „лемків, яких поляки депортували з рідної землі“. Надруковано, що д-р І. Гвозда надрукував в українській та американській пресі понад 1, 320 статей, а має бути „їх нараховують біля 120“. Надруковано: „голова Відділу УККА і Орест Грицик“, а має бути „голова Відділу УККА інж. Орест Грицик“.

Прошу помістити ці поправки в черговому числі „Свободи“.

З пошаною до Вас,

Микола Дупляк

Від редакції. В Італії справді є місто Сиракуза, що виникло на місці античного поселення Сиракузи, а у США є Сиракуз. Латинське слово *deportatio* перекладається українською мовою як виселення, переселення, вигнання. Дві інші поправки друкарських „чортків“ внесено до електронного видання газети.

З нагоди 160-ліття від дня народження і 100-ліття смерті Івана Франка Центр української культури в Гантері 30 липня, о 8-ій год. вечора, влаштує виступ відомої акторки з Києва Галини Стефанової, яка відіграє монодраму „Супружжя“, базовану на листуванні І. Франка та його дружини Ольги Хоружинської.

Ім'я Галини Стефанової добре відоме тим, хто цікавиться театральним мистецтвом в Україні. Вона в 1997 році отримала престижну нагороду „Київська пектораль“ за роль княжни Репніної у виставі „Стіна“, а в 2000 році була лавреаткою премії ім. Василя Стуса.

За додатковими інформаціями можна телефонувати на число: 518-989-6479.

Зірка Воронка,
Гантер, Нью-Йорк

Акторка з Києва Галина Стефанова.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Свято Героїв відбулося на оселі СУМ в Еленвілі, Нью-Йорк

Святковий апель під час Свята героїв в Еленвілі, Нью-Йорк. (Фото: Микола Костинюк)

Анна Томчук

ЕЛЕНВІЛІ, Нью-Йорк. – 3-го липня українська громада урочисто відзначила Свято Героїв на сумівській оселі в Еленвілі. За давньою традицією кожного року це свято організовує Головна Управа Організації Оборони Чотирьох Свобід України (ГУ ООЧСУ).

Ось і цього сонячного ранку свято розпочалося ходою, в якій брали участь представники всіх українських громадських організацій, які з прапорами та вінками пройшли до каплички св. Архистратига Михаїла, збудованої в пам'ять жертвам Акції „Вісла“. Біля каплички колова Крайової Управи Спільки Української Молоді (СУМ) Америки Юрій Микитин, голова ГУ ООЧСУ Степан Качурак у супроводі молоді привітали Владика Павла Хомницького, який відправив Службу Божу.

Опісля Ю. Микитин привітав присутніх та передав провадження святкової частини С. Качуракові, який у своєму виступі зосередився на 75-ій річниці Акту 30 червня 1941 року, проголошеного у будинку товариства „Просвіти“ Прем'єр-міністром Ярославом Стецьком за дорученням провідника ОУН(б) Степана Бандери та 25-річчя відновлення незалежності України, звертаючись з закликом стати на захист української історії, шанувати українські традиції, ніколи не забувати про наших героїв. Він представив та привітав представників українських організацій, у тому числі голову Теренового проводу Америки

Промовляє президент Українського Народного Союзу Стефан Качарай.

Виховно-вишкільний табір „Вільні люди“ співає гимн ОУН.

ОУН(б) д-ра Олесь Стрільчука.

Присутні вшанували пам'ять героїв однохвилинною мовчанкою з салютом прапорів. Пролунала пісня „Пливе Кача“.

Промовляли колишній член канадського парламенту і парламенту провінції Онтаріо, колишній президент Світового Конгресу Українців, голова Ради Українських Державницьких Організацій Світу Юрій Шимко, координатор мережі „Вільні люди“ Сергій Кузан, який був запрошений як інструктор-виховник цього річного виховно-вишкільного табору. Святковна частина була прикрашена виступом виховно-вишкільного табору „Вільні люди“ ім. Акту 30 червня 1941 року. Виступ включав п'ять пісень з супроводом Богдани Волянської при акомпаніменті на гітарі Максима Лозинського. Сумівець Зорян Ковбаснюк продеклямував вірш Івана Франка „Патріот“.

С. Качурак прочитав привіти отримані від ОУН(б), Верховної Ради України, Постійного представництва України при ООН, Генерального консульства України в Нью-Йорку, Світової Ради Українських державницьких організацій Америки, Світової Ліги Українських Політичних В'язнів, Товариства Вояків УПА, Головної Управи ООЧСУ, Головної Управи Об'єднання Жінок Оборони Чотирьох Свобід України, Крайової Управи СУМ Америки, Товариства колишніх вояків УПА, Світового Конгресу Українців, Українського Конгресового Комітету Америки, Ліги українців Канади, Ліги Українок Канади, Українського Народного Союзу, Української Національної Федеральної Кредитової Кооперативи, Української Федеральної Кредитової Кооперативи СУМА Йонкерс - та ряду інших організацій.

Відновлений 41-ий відділ ООЧСУ з Брукліну чисельно брав участь у святкуванні. Були також колишній голова ГУ ООЧСУ та Українсько-Американської Фундації „Воля“, довголітній голова та виховник осередку СУМ в Пасейку, Нью-Джерзі, Теодор Олещук, активіст Мирон Свідерський, українські американські ветерани Петро Польний, Зенон Галькович, Микола Яковів, Василь Шозда, Володимир Ковбаснюк та Джеймс Федорко.

Після концертної програми С. Качурак продо-

вжив свято урочистим покладанням вінків до підніжжя пам'ятників загиблим героям і запросив хорунжих – юних сумівців до підняття прапорів США та України. Гимни обох держав співав оперний співак Стефан Шкафаровський з участю всіх присутніх.

На закінчення С. Качурак подякував гостям та учасникам, Владисі П. Хомницькому, о. Юрієві Базилевському, команді табору на чолі з командантом Христиною Кобилецькою та головним виховником Дмитром Ленчуком, адміністраторів оселі СУМ в Еленвілі Андрієві Стасіву і заклав святкову зустріч привітом: „Слава Україні!“.

Слово має голова Крайової управи Спільки Української Молоді Юрій Микитин.

Триває створення українського музею в Лос-Анджелесі

Людмила Вусик

ЛОС-АНДЖЕЛЕС. – Раніше в Українському культурному осередку міста був маленький український музей-крамничка, де можна було не тільки помилуватися мистецькими виробами чи полотнами українських художників, але й придбати те, що сподобалося. Надзвичайно активними в музеї були Дарія Чайковська, Марія Огаренко, Наталія Гебет, Лінда Мудло, Люба Долинюк, які проводили мистецькі заходи, видавали інформаційний бюлетень та інше.

Але часи змінилися і приміщення потрібне було для танцювального колективу, тому музей-крамничка зайняв маленьку кімнатку, де не тільки неможливо розмістити експозиції, але навіть і пройти досить складно.

Тому ентузіазм у засновників згас і з часом тільки незмінна господиня цього музею-крамнички Д. Чайковська не залишала свою мрію створення справжнього музею, шукаючи однодумців. Будучи членкинею 111-го відділу Союзу Українок Америки, вона поділилася своєю мрією і отримала підтримку від союзниць.

Вирішено було відновити юридичний статус Українського арт-центру. Оленка Крупа впоралася з написанням статуту та його легалізацією. Провели виставку „Майдан, Україна: шлях до свободи” в мистецькій галерії міста Довней, яка мала великий успіх. Потім благодійна акція збору коштів для тяжко хворих дітей Одеси, під час якої показали малюнки цих дітей.

Для створення музею Нана Вечерик запропонувала колекцію своїх батьків. Славко та Ара Терлецькі були активними в українській громаді, любов до українства привили і своїм дітям. Тому зовсім не випадково їхня дочка Н. Вечерик вирі-

Активісти створення музею в Лос-Анджелесі (зліва): Андрій Олесюк, Оленка Крупа, Діана Стеценко, Вікторія Кузин, Дарія Чайковська, Максим Кузин, Люба Кеске, Людмила Вусик, Макс Гурній.

шила передати мистецькі праці на таку необхідну справу, як створення музею українського мистецтва в Лос-Анджелесі. Вирішено було провести аукціон, щоб всі кошти були закладені в фонд майбутнього музею. Родина Мікі та Вільфа Воге гостинно розкрили двері свого будинку, де були розташовані картини, вироби з кераміки та дерева.

Д. Чайковська на відкритті аукціону перше слово надала Максимові Кузинові, молодому диригентові оркестри Каліфорнійського університету,

який музичну освіту отримав в Київській національній музичній академії ім. Петра Чайковського. Його вступне слово було присвячене філантропії, як двигуну в розвитку та популяризації української культури.

На аукціоні були праці відомих художників Володимира Баляса, Михайла Мороза, Богдана Титли, Юрія Гури, Анатолія Коломийця та інших. Аукціон завершився, перший камінець у підвалині музею був покладений.

У Торонто вшанували пам'ять отамана Симона Петлюри

Олександр Харченко

ТОРОНТО. – 29 травня Фундація ім. Симона Петлюри, Братство св. Володимира, Союз Українок Канади (відділ ім. княгині Ольги) та Управа катедральної громади св. Володимира вшанували пам'ять Головного отамана Військ Української Народної Республіки в 90-ту річницю його трагічної смерті 25 травня 1926 року в Парижі.

Дійство почалося в Катедрі св. Володимира, де після Служби Божої Владика Андрій Пешко з участю о. Богдана Сенцьо, в супроводі Катедрального хору під керівництвом Олени Горожанкіної, відслужив Панахиду за спокій душі головного отамана, а потім виголосив патрістичну промову. Після Панахиди о. протопресвітер Богдан запросив усіх до аудиторії, де й відбулася програма.

Учасники побачили виставку книжок про С. Петлюру, на сцені був його портрет роботи художника Богдана Головацького, а в залі був племінник С. Петлюри — Володимир Петлюра з дружиною й донь-

кою, гості й група виконавців, разом близько 60 осіб. Частинами приготував Культурно-освітній комітет при Братстві св. Володимира, а потім почалася святкова програма.

Зібрання відкрила і вела програму голова Братства св. Володимира Валентина Родак. Вона привітала гостей з Гамільтону-племінника В. Петлюру з родиною, гостю з Вінніпегу Віру Шаварську, а потім подякувала Клавдії Матвіїв, Вірі Мельник, Вірі Павлюк за приготування перекуски, Наталії Ємець – голові відділу Союзу Українок Канади Ользі Миханюк за організування прапороносців, за допомогу у влаштуванні імпрези Марії Дубик, Євгенії Мельничук, Ігореві Процюкові, Тарасові Родаку, Василеві Павлюкові та Михайлові Грицакові.

Вступне слово виголосив заступник голови Братства Василь Сидоренко. Він зібрав документи в бібліотеках про українсько-єврейські відносини та докази про несправедливий паризький суд над вбивцею С. Петлюри. Доповідач сказав, що С. Петлюра належить до найвизначніших діячів в історії

України.

Мистецьку частину програми віршем Михайла Ситника „25 травня 1926” відкрив актор драматичного театру „Заграва” і журналіст Степан Ієник-Березовський. Оріся Лисик з Ошави прочитала уривок з листів і документів про С. Петлюру.

Чудовим було виконання „Думи про Симона Петлюру” бандуриста Кучутури-Кучеренка на музику Григорія Китастого. Твір виконали співак Микола Маскулка (тенор) і юний бандурист-віртуоз Борис Остапінко – наймолодший учасник Міжнародного конкурсу бандуристів ім. Гната Хоткевича у Харкові 2010 року, лавреат Міжнародного конкурсу бандуристів ім. Миколи Лисенка 2013 року в Києві, а тепер концертмайстер Канадської капелі бандуристів.

Валентина Родак розповіла про трьох діячів минулих літ – Михайла Пронченка, Петра Плевака та Павла Степа, яких слід вважати соратниками і

(Закінчення на стор. 18)

Українцям вручили вітання з нагоди річниці незалежності

Віра Боднарук

НОРТ-ПОРТ, Флориди. – 7 липня в приміщенні міської ради посадинок міста Жаклін Мор прочитала офіційну прокламацію до 25-ої річниці відновлення незалежності України і пере-

дала документ голові Громадського комітету Вірі Боднарук. Від імени членів української громади, які прибули на презентацію у вишиванках, В. Боднарук подякувала голові і членам міської ради за їхню підтримку протягом року.

Вона нагадала, що для українського народу 24

серпня – це радісна дата, здійснення мрій багатьох людей, які боролися за незалежність своєї держави в минулому і не жалкували свого життя. Сьогодні на сході України триває війна, але дух незалежності в Україні дуже міцний і його не здолати!

Члени і активісти Громадського комітету після отримання прокламації від міста Норт-Порт. (Фото: Анна-Марія Сусла)

ФІЛАТЕЛІЯ

Нагородили філателістів України

Левко Хмельковський

Відомий видавець Осип Зінкевич написав з Києва до „Свободи“ про те, що на Всесвітній філателістичній виставці 2016 року, яка відбулася в Нью-Йорку 28 травня-4 червня срібно-бронзовою медалею в розділі „Література“ відзначене альбомне видання „Смолоскипа“ – книга Валерія Чередниченка „Про філателію всім“. О. Зінкевич також прислав зображення нагород.

Книга В. Чередниченка є спробою укласти перший український

посібник з колекціонування поштових марок. Книгу було видано з фінансовою підтримкою Видавничого фонду Ірини Турченко (1926-2008).

У кінцевому протоколі виставки вказані й інші колекції з України, які здобули нагороди. Золотими медалями відзначені колекції Віталія Кацмана „Земські марки Харківської губернії“, Петра Боруховича „Наддруки Тризуба на марках Російської імперії“ і Дмитра Френкеля „Летунська пошта“.

„Укрпошта“ теж взяла участь у Всесвітній виставці і представила експонат „Україна: від Трипілля до сьогодення“. Добірка містила марки, які були випущені у 2013-2015 роках та охоплюють різноманітні теми історії, культури й сьогодення України. Вони були присвячені найвідомішим знахідкам трипільської культури, засновникам Київської Русі та християнства на українських землях, встановленню державності, науки та освіти.

Також були представлені спільні випуски з поштовими службами Румунії, Марокко та Польщі. Окрема частина експозиції містила перші поштові марки, випущені в серії „Народності України“ і присвячені кримським татарам. Низка випусків в серії „Краса і велич України“ показала красу української землі, досягнення в створенні цивільної та військової техніки, державні свята, а також „дитячі“ випуски. 32 виставкових аркуші були розміщені на двох виставкових столах.

Нагорода Всесвітньої філателістичної виставки 2016 року.

Марки України 2016 року

Левко Хмельковський

Поштові марки України 2016 року передають її сучасний стан: Україна воює, але й квітне у своїй красі. Про бойову техніку розповідають марки, на яких зображені танк „Оплот“, бронетранспортер „Дозор-Б“ і фрегат „Гетьман Сагайдачний“.

„Оплот“ – сучасний український основний бойовий танк, розроблений Харківським конструкторським бюро машинобудування. Головний конструктор машини – Михайло Борисюк. За своїми характеристиками є одним з найкращих танків у світі, за більшістю показників він переважає основні бойові танки армії Росії та США.

„Дозор-Б“ створений Харківським конструкторським бюро машинобудування як багатоцільовий захищений транспортний засіб для транспортування особового складу, зброї та військового обладнання вагою до двох тон. Виготовляється у Харкові, Києві та Львові.

Фрегат „Гетьман Сагайдачний“ був закладений 5 жовтня 1990 року в Керчі як сторожовий корабель „Кіров“ на замовлення морських

частин прикордонних військ КГБ СРСР. Був восьмим кораблем цієї серії. Спущений на воду 29 березня 1992 року. В червні того ж року уряд України прийняв рішення про добудову корабля для Військово-морських сил, йому було присвоєно ім'я на честь гетьмана реєстрового козацтва і Війська Запорозького Петра Конашевича-Сагайдачного. 1 березня 2014 року командир фрегата Роман П'ятницький відмовився виконувати в Криму злочинні накази російського окупаційного командування і весь склад залишився вірним присязі та народові України.

З нових марок про красу України побачили світ мініатюри на честь Хортиці та Ужгорода. Хортиця – найбільший острів на Дніпрі, розташований у районі Запоріжжя. Унікальний природний та історичний комплекс, одне з семи чудес України.

Залізничний двірць Ужгород має давню історію. Станцію було відкрито у 1872 році на залізниці Ужгород-Чоп, коли Ужгород отримав сполучення із Віднем та Будапештом. У 2004 році здійснено реконструкцію залізничного двірця.

Залізничний двірць Ужгород на марці.

Альтанка на острові Хортиця.

Найкращий дитячий малюнок

Національний оператор поштового зв'язку разом з дитячим виданням „Малюк Котя“ з 1 травня до 31 грудня 2016 року проводить конкурс малюнку для дітей дошкільного та молодшого шкільного віку „Моє майбутнє“ для популяризації філателії.

Учасником конкурсу може стати будь-яка дитина від 3 до 9 років.

Підсумки конкурсу підбиваються щомісяця та в кінці конкурсу – серед робіт-переможців місяця за допомогою голосування.

Єва Прохорова з Рубіжного Луганської області стала переможницею травня в конкурсі. Її роботу „Польові квіти“ журі визнало найкращою серед 24 робіт, що надійшли від учасників. („Укрпошта“)

Єва Прохорова. „Польові квіти“

Буде марка на честь Олімпіади

На честь XXXI Літніх Олімпійських ігор „Укрпошта“ спільно з Національним Олімпійським Комітетом України підготували до випуску поштову марку, конверт та штемпель першого дня обігу.

Марка „Олімпійські ігри. Ріо-де-Жанейро 2016“ увійде в обіг 23 липня. Наклад – 131 тис. примірників. Номінал – 4.40 грн. Художник Володимир Таран.

Спеціальне поштове погашення відбудеться у Києві. („Укрпошта“)

Російські „докази“ ...

(Закінчення зі стор. 1)

Луганську.

21 липня 2014 року Міністерство оборони Росії, як повідомили громадянські розслідувачі, оприлюднило низку брехливої і сфальсифікованої інформації: неправду про маршрут лету літака, про дані радарів і про місце зйомки луганського відео, а також неправдиво датовані і глибоко зманіпульовані супутникові знімки.

Пізніше, додала група „Bellingcat“, російська компанія „Алмаз-Антей“, що виробляє „Буки“, подала свої дані стосовно катастрофи, що не підтверджуються ні свідченнями очевидців на місці подій, ні іншими даними з відкритих джерел. Міністерство закордонних справ Росії на прохання подати їхні докази щодо збиття літака змогло подати тільки плагіят із записів у блогах в інтернеті, заявили громадянські розслідувачі.

Кримінальне розслідування, що має на меті визначити осіб, відповідальних за збиття літака і притягнути їх до відповідальності, веде нині Спільна слідча група, яку створили під егідою прокуратури Нідерландів органи прокуратури і поліції Нідерландів, Австралії, Малайзії, Бельгії та України. Ця група повідомляла, що на початку осені оприлюднить перші результати своєї роботи: дані про тип озброєння, з якого був зби-

тий літак рейсу MH17 і точне місце пуску цього озброєння.

У жовтні 2015 року були оприлюднені результати іншого розслідування в Нідерландах, які втрапили у цій катастрофі найбільше своїх громадян і яким Україна передала право розслідувати трагедію. Це розслідування, що стосувалося тільки питань авіаційної безпеки, встановило, що літак „Боїнг-777“ авіакомпанії „Malaysia Airlines“ рейсу MH17 з Амстердама до Куала-Лумпура був збитий над Донбасом 17 липня 2014 року ракетою зенітно-ракетного комплексу „Бук“, який виробляли в СРСР, а нині виробляють у Росії. Тоді загинули всі 298 людей, що були в літаку. Але хто саме здійснив пуск ракети, те розслідування не мало мети визначити.

Після презентації результатів цього технічного розслідування голова Ради розслідувань у справах безпеки Нідерландів окремо заявив, що ракета, якою збили лайнер, була випущена з частини Донбасу, захопленої сепаратистами.

Захід і Україна заявляють, що мають докази того, що літак збили з комплексу „Бук“, наданого сепаратистам Росією. Наразі достеменно не доведено, чи причетні до цього й кадрові російські військові і російське військово командування. Громадянські розслідувачі кажуть, що визначили кількадесят російських військових, з яких дехто безперечно причетний до збиття. Сепаратисти і Росія свою причетність відкидають.

СОЮЗІВКА ВЛАШТУВАЛА 10-ИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ

Рома Гадзевич

КЕРГОНКСОН, Нью-Йорк. – 8-10 липня в Центрі Української Спадщини „Союзівка“ відбувся 10-ий Фестиваль Української Культури, який організувала Українська Народна Фундація під патронатом Посольства України у США. Фестиваль відвідали понад 3,000 гостей з багатьох штатів США, зокрема з Нью-Йорку, Нью-Джерсі, Небраски, Нью-Гемпширу, Масачусетсу, Іліною, Огайо, Пенсильванії, Мериленду, Делаверу, Коннектикуту, з Канади та України. Відчутною була присутність багатьох новоприбулих з України та молоді.

Дощова погода не зашкодила святковому настроєві гостей, яких розважали на трьох концертах музикою, піснями і танцями співаки Оксана Муха зі Львова, Київляни Іво Бобул (родом з Чернівців, Віктор Павлик (родом з Теревовлі), скрипаль Василь Попадюк, бандурист Віктор Мішалов, вокаліст-музикант Олег Скрипка, хор „Думка“ з Нью-Йорку, Академія танцю ім. Роми Прийми-Богачевської, музичний гурт „Удеч“.

На жаль, через візові проблеми не скористалися з запрошення музична група „Пікардійська терція“ і гурт „Воплі Водоплясова“ з України.

Концерти надворі та в залі в п'ятницю увечорі і двічі в суботу провадили Сергій Фоменко („Фома“) і Лідія Кульбіда.

Офіційне відкриття відбулося на головній сцені фестивалю опівдні в суботу. Національні гимни США, Канади та України виконали Святослава Качарай і Андрій Гавданович з музичним супроводом скрипаля Василя Попадюка. Українські американські ветерани винесли прапори. Гостей вітав президент Української Народної Фундації Стефан Качарай. Академія танцю ім. Роми Прийми-Богачевської виконала танець „Привіт“.

Працівники Головної канцелярії УНСоюзу розповіли про його продукти. (Фото: Наталя Симчик)

„Поліський танець“ у виконанні Академії танцю ім. Роми Прийми-Богачевської. (Фото: Христина Сизоненко)

Вечірня програма почалася надворі, але злива змусила усіх перейти до концертної зали „Веселка“.

Гості з ентузіазмом вщерть заповнили залю. Дош чи не дош, але публіка раділа усім концертам, сама теж співала і танцювала під майоріння українських прапорів. Несподіванкою була поява у суботу провідного співака групи „Воплі Водоплясова“ О. Скрипки, який без групи порадував своїм виступом присутніх, акомпаніюючи собі на гітарі та акордеоні. Йому допомагав скрипаль В. Попадюк.

О. Муха не тільки зачарувала своїм голосом, а й дарувала автографи на своєму диску „Решето“. Програму завершив виступ Академії танцю ім. Роми Прийми-Богачевської.

Фестивальні танці були продовжені на двох завабах під музику гуртів „Удеч“ та „Забава“. Важливою подією став благодійний гала-бенкет „Солідарність з Україною“ біля будинку „Львів“ у п'ятницю з участю 120 гостей у гарно прикрашеному шатрі. Українська Народна Фундація провела його у співпраці з Українським Католицьким Університетом на користь реабілітаційного фонду, заснованого в пам'ять Маркіяна Паславського, який загинув на війні з Росією під Іловайськом на Донбасі.

У бібліотеці Головного будинку громадська організація „Разом“ провела показ коротких кінофільмів з України та документальні фільми Дам'яна Колодія „Свобода або смерть!“ про події на київському Євромайдані та „Свобода або смерть на Донбасі: подорож на східний фронт“.

Окрему програму про мистецтво, пісні і життя українського села представили мистці і артисти під керівництвом Галини Шепко з Нью-Палцу, Нью-Йорк.

Змагання 13 учасників (серед них була й дівчина) з поїдання вареників провів Алекс Гутмакер, який привітав переможця Володимира Любчика з Вустеру, Масачусетс. Він з'їв 30 вареників за 58 секунд.

Діяв ярмарок, на понад 40 ятках якого було запропоновано вироби майстрів, представлено

компанію „Міжнародні авіалінії України“, організацію Союз Українок Америки.

Головними спонзорами свята були Українська Федеральна Кредитова Спілка „Самопоміч“ Нью-Йорк та Український Народний Союз, який теж представив учасникам свята свої пропозиції щодо забезпечення життя, роздавав найновіші числа своїх газет „Свобода“ та „The Ukrainian Weekly“, приготував подарунки дітям і дорослим.

(Переклад: Лев Хмельковський)

На ярмарку народних виробів. (Фото: Рома Гадзевич)

Танцюристи Академії танцю ім. Роми Прийми-Богачевської виконали циганський танець. (Фото: Христина Сизоненко)

Гості на благодійному гала-бенкеті. (Фото: Христина Сизоненко)

НОВІ ВИДАННЯ

Розповідь про життя – у поезії та прозі

Олена Юник

Ірина Чайковська-Павлів. „Рідними стежками“. Збараж-Мюнхен-Вінніпег-Торонто-Монреаль. 2015. 194 стор.

МОНРЕАЛЬ. – Побачила світ книжка Ірини Чайковської-Павлів „Рідними стежками“ – вірші, листи та спомини з її щоденника. Книжка має дві частини. Перша складається з чотирьох розділів віршів: „Слова душі“, „Слаблю тебе, моя Україно“, „Враження та настрої“, „Рідними стежками“. Друга частина „З мого щоденника“ – це спомини авторки з її юних літ на двох

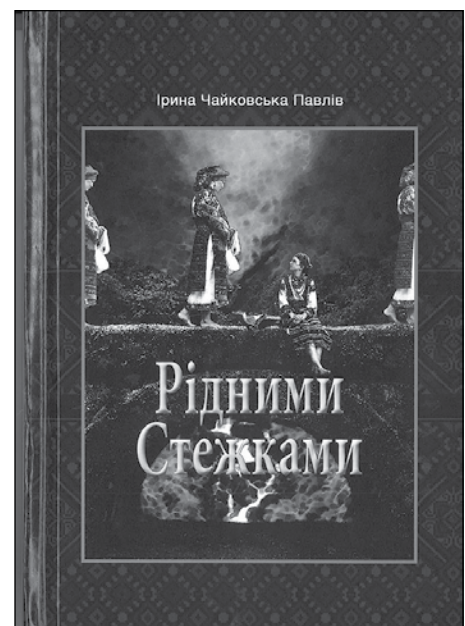
континентах воєнного та післявоєнного життя, які проходять через листи до авторки її майбутнього чоловіка.

Короткий опис їхніх відвідин України після 60 років розлуки, переплетений споминами автора з її дитинства. Потім проходять роки їхнього родинного життя у Монреалі та перелік праць подружжя у галузі збагачення та збереження культурної спадщини в українській громаді.

21 лютого в залі Церкви Успіння Божої Матері відбулась презентація книжки Ірини Чайковської-Павлів „Рідними стежками“. Були присутні відповідальна за маке-

тування та мистецьке оформлення Люда Павлів, коректори Анна Бабка та Олена Юник, дизайнер обкладинки Олег Гіба та численні друзі і знайомі. О. Юник, співредактор, пояснила зміст книжки та представила присутнім довгий процес творення цього видання.

Культурно-освітній референт відділу Конгресу Українців Канади у Монреалі Богдана Клецьор-Гаврилюк та А. Бабка уміло та чуттєво переплели деякі листи з віршами автора, почавши з юних літ та прослідковуючи життєвий шлях через вірші та листування двох молодих людей – І. Чайковської та Ореста Павліва.

На презентацію прийшли моряки

Олександр Костирко

ЧЕРКАСИ. – 11 липня в конференційній залі редакції газети „Нова доба“ відбулась презентація книги Фелікса Хмельковського „Дневник лейтенанта. 1986-1987“, вихованця черкаського Клубу юних моряків, колишнього інженера-механіка Тихоокеанської фльоти СРСР, який у 2013 році помер у США. Книга побачила світ у черкаському видавництві

Фелікс Хмельковський

„Брама-Україна“. Видано щоденник російською мовою, оскільки він буде поширений також серед сучасних військових моряків Росії. Видання забезпечила Фондація ім. Івана Багряного.

Гостей привітала головний редактор газети Тетяна Очеретяна, а провадили зустріч капітан третьої ранги Олександр Калько, який представляв Спілку офіцерів України – організатора презентації, і директор видавництва Олександр Третяков, який розповів про дивовижну волю автора щоденника, який, знаючи про наближення смерті від невиліковної форми рака, продовжував жити і працювати, освоював магістерську програму з богослов'я, зберігав душевний спокій і залишався добрим співрозмовником.

За словами доктора філології, професора Черкаського національного університету ім. Богдана Хмельницького Володимира Поліщука, видання має не лише цінний інформативний вимір, бо дозволяє краще зрозуміти суспільне життя часів СРСР, а й має значну літературну цінність. „Щоденник написано в часи, коли авторів було 23-24 роки. Так писати в

цьому віці може лише талановита і самотунна особистість“, – переконаний професор.

На презентацію книжки прийшли журналісти Ганна Шквар і Василь Трохименко, колеги по фототворчості Микола Вій і Дмитро Шакин, Михайло Шитко з Клубу юних моряків, а також члени обласної організації Спілки офіцерів України: її голова – капітан другої ранги Володимир Сіндюков і колишній командир важкого ракетного крейсера капітан першої ранги Григорій Марчук – обидва з Тихоокеанської фльоти СРСР.

У промовах вони відзначили не лише історичне значення щоденника, а й потребу таких видань для патріотичного виховання молоді. У щоденнику описано чимало випадків загибелі кораблів та людей через безвідповідальність, нехлюйство тодішнього командування. Таке не повинно повторитися в Україні. „Все, що підносить безпеку України, її Військово-морські сили, нам до снаги“, – заявили ветерани.

Передмови до книги написали Вадим Шпак та О. Калько. Обидва вчилися з автором у одній школі. О. Калько розповів, що доля їх зводила тричі: у клубі юних моряків, у школі, а потім він вступив до військово-морського училища, де вже рік навчався Ф. Хмельков-

Під час презентації в редакції газети „Нова доба“. (Фото: Олександр Костирко)

Нова книга Фелікса Хмельковського.

ський.

Щоденник не піде у продаж, його подарують морякам, школярам, бібліотекам.

На зустрічі було розгорнуто великий фотопостер, на якому були представлені основні етапи життя автора щоденника. Коли почався розпад СРСР, Ф. Хмельковський повернувся в Україну, закінчив Біблійний інститут і став працювати в благодійній місії Річарда Вурмбранда „Голос мучеників“, видавав християнський

часопис накладом 30 тис. примірників, який поширювався в СРСР безкоштовно, доставляв допомогу в мусульманські країни, де ширився терор проти християн, видав Євангеліє у обкладинці книги туркменського диктатора „Рухнама“ і возив тираж її до Туркменії, видав чимало перекладів християнських книжок.

Він налагодив грошову допомогу вдовам і родичам репресованих служителів Української Греко-Католицької Церкви, доставляв їм цю допомогу і видав у США часопис з розповіддю про цих жінок та їхню страдницьку Церкву.

Безумовним успіхом Ф. Хмельковського був його альбом „Ті дні на Майдані“ – фотоісторія „Помаранчевої революції“ взимку 2004-2005 року, який радо зустріли в діаспорі. Ще одним його досягненням став фотоальбом про Африку, у якому він пройшов шляхом відомого дослідника та оборонця тваринного світу Африки д-ра Бернгарда Іржімека. Цю роботу схвально оцінили у німецькому Зоологічному товаристві допомоги гинучому тваринному світові.

Варто ще процитувати рядки з наступного щоденника Ф. Хмельковського, написані під час місії в Казахстані:

„18 березня. У мене на авті контейнер з забороненими книгами. Прикордонники цікавляться: „На риболовлю зібрався?“. Дорога є лише на мапі. У темряві вдарився дном авта об камінь, розбив картер, олія вийшла, авто стало. Їхала повз мене вантажівка КамАЗ. Причепив мене, порвав три моїх троси, причепив свій і тягнув чотири години. Було темно, він не бачив мене, я не бачив, куди їдемо. Він покинув мене і поїхав. Спальний мішок і ковдра намокли від води, що вилілася з розбитої каністри. Ліг у мокрому мішку на задньому сидінні. Але темно, хтось може автом вдарити і вбити, перейшов на передне, головою від дороги. Вранці їхав дизель і потягнув мене ще 300 кілометрів до житла. Попереду 2,600 кілометрів шляху в Актюбинськ. 2,400 кілометрів я вже проїхав. Знайшов механіка, який обіцяв через два дні полагодити мое авто. За вікном дощ, а десь же є і Сан-Франциско, і гарні шляхи, не увесь же світ – Актюбинськ. У людей – голод, смерть, а у мене лише погана дорога. Усе гаразд, усе в мене добре.“

НОВИНИ НАУКИ

НТШ заохочує наукові пошуки про українців в Канаді

Дагмара Турчин-Дувірак

ТОРОНТО. – Три роки тому на засіданні Дирекції Наукового Товариства ім. Шевченка в Канаді (НТШ-К) було ухвалено встановити щорічну стипендію у сумі до 5,000 дол., яка підтримувала б наукові дослідження українсько-канадського спрямування, зокрема в ділянках української культури в Канаді. При виділенні стипендії перевагу мають члени НТШ, молоді та незалежні науковці, аспіранти при канадських університетах, які ще не закінчили студій.

Першим стипендіятом стала молода дослідниця з Університету Альберти Сюзанна М. Линн, що працювала над темою „Ethnic Identity Discourses of Recent Ukrainian Immigrants to Canada: Interactions between New Ukrainian-Canadians and the Established Ukrainian-Canadian Diaspora”.

На основі інтерв'ю з новоприбулими емігрантами з України та представниками української діаспори в Альберті дослідниця вдалося виявити як спільні риси, так і суттєві відмінності між „новими” і „старими” емігрантами у підході до інтелектуальної і візуальної української культурної спадщини. Висновки С. Линн можуть стати важливим інструментом у плануванні нових освітніх програм та майбутніх культурних проєктів українсько-канадської спільноти.

Минулого року переможцем стипендії став незалежний науковець з Едмонтону д-р Мико-

ла Сорока. Його дослідження „Activist, Scholar and Poet: The Evolution of Mykyta Mandryka in the Context of Ukrainian and Canadian Social and Cultural Discourses” присвячене надзвичайно цікавій постаті Микити Мандрики (1886-1979), який навчався в Києві, Софії і Празі, був правником та дипломатом, представляючи уряд УНР в Туреччині, Грузії та Японії, та особливо активно розгорнув свою діяльність в Канаді, де проживав від 1928 року.

Розвідка д-ра М. Сороки розкриває різноманітні аспекти діяльності М. Мандрики в Канаді: дослідницьку – він є автором низки важливих праць, серед них „Антології українського письменства”(1941), „History of Ukrainian literature in

Canada” (1968), поетичну – опублікував збірки „Золота осінь”(1958), „Радість” (1959), політичну і громадську – М. Мандрика був організатором Едмонтонського відділу Українського робітничого університету, Канадського Товариства української культури, Української Вільної Академії Наук, редактором газет „Правда” і „Воля”, співучасником багатьох інших проєктів та ініціатив.

Цьогорічний грант здобув науковець з західної Канади – філолог і перекладач д-р Валерій Полковський. Цього року виповнюється 90 років визначному політичному, громадському та культурному діячеві Канади Петрові Саваринові. Пропонована д-ром В. Полковським тема „Petro Savaryn:

A Pillar of the Post-War Ukrainian Community in Canada” видається актуальною і важливою.

Дослідник ставить за мету висвітлити діяльність П. Саварина як правника і члена уряду Альберти, його ролі у утвердженні ідеї багатокультурності в Канаді, участь у заснуванні та розвитку численних організацій та інституцій, зокрема Світового Конгресу Вільних Українців, Курсів українознавства в Альберті, Канадського Інституту Українознавчих Студій, Едмонтонського відділу НТШ в Канаді, при якому було видано сім томів „Західноканадського збірника” та багатьох інших.

Ініціатива НТШ-К щодо встановлення стипендії виявилася потрібною.

Стипендіяты Наукового Товариства ім. Шевченка в Канаді (зліва): Сюзанна Линн, Микола Сорока, Валерій Полковський.

Херсонський музей 126 років служить українській справі

Антон Костенко

ХЕРСОН. – Науковці обласного краєзнавчого музею видали книгу „Антична колекція Херсонського обласного краєзнавчого музею. Історія становлення (1890-1963 рр.)”. У книзі йдеться не лише про історію саме античного зібрання, але й про історію цілого музею, яка нерозривно пов'язана з особистістю Віктора Гошкевича (1860-1928). Багаторічній праці цього видатного вченого і поборника української справи в Херсоні присвячено понад половину обсягу книги.

Історія Археологічного музею (спершу він звався так) починається у 1890 році, коли секретар Херсонського губернського статистичного комітету В. Гошкевич почав збирання старожитностей краю. Цю колекцію він волів тримати у себе, у виготовленій на замовлення спеціально для цієї мети скрині, в якій, однак, невдовзі забракло місця для нових знахідок. В. Гошкевич оформив їх як Археологічний музей Статистичного комітету. Це був один з перших українських музеїв.

Згодом В. Гошкевичеві вдалося розширити свою діяльність на терени всієї Херсонської губернії, зформувати мережу добровільних помічників, кількість яких незабаром сягнула 100 осіб. Музей зростав і змінювався: в 1898 році він відкрив першу в Херсоні музейну експозицію, а в 1911 році отримав окреме приміщення в центрі міста.

Засновник музею неодноразово повторював, що „патріотом може

бути лише та людина, яка знає історію свого народу і плекає його найкращі традиції”. Пояснюючи відвідувачам котрийсь з музейних експонатів, він, за спогадами сучасників, завжди пов'язував його з побутом та звичаями українського народу.

Своїми оповіданнями з археології та історії України В. Гошкевич захоплював насамперед молодь, внаслідок чого з учнів середніх шкіл та училищ міста було створено кілька археологічних гуртків, які студіювали не лише музейні експонати, але й робили археологічні розвідки.

Музей зацікавив й знаних українських істориків. У 1898 році його відвідав проф. Дмитро Яворницький (1855-1940), який оглянув усі музейні колекції і висловив бажання найближчим часом зробити про

музей доповідь у Московському археологічному товаристві та опублікувати в одному з загальноросійських наукових журналів якомога докладніший його опис, проілюструвавши текст фотографіями найвиразніших експонатів.

В музеї В. Гошкевич читав лекції з історії України. Протягом 1912-1914 років Херсонське губернське земство організувало загальноосвітні курси, на які прибувало до 750 учителів з усієї губернії. В. Гошкевич ввечорами, без дозволу адміністрації курсів, викладав цим вчителям курс української історії. Цікавими для херсонців, а особливо молоді, були й екскурсії разом з В. Гошкевичем. Неодноразово він організував такі екскурсії на руїни Ольвії, де розповідав про давньогрецьку коло-

нізацію північних берегів Чорного моря і пояснював методи археологічних розкопок. Окрім суто археологічних, організував В. Гошкевич також історичні екскурсії містом, зокрема на території Херсонської фортеці.

Його просвітницька праця, як і праця наступних поколінь музейників, допомогла виховати сотні відомих та невідомих широкому загалу українців, які зросли свідомі своєї історії громадянами. До них належав і херсонець Володимир Кедровський (1890-1970), що познайомився з музеєм та його фундатором у 1900-их роках. Згодом йому судилося стати державним інспектором Армії УНР, а на еміграції в Америці – редактором „Свободи” в 1926-1933 роках.

Проте діяльність музею була призупинена після початку розгортання на теренах України революційних процесів. У 1918 році, за гетьманування Павла Скоропадського, В. Гошкевич ще продовжував активну працю, намагався зберегти свої міжнародні зв'язки та започаткувати нові. Того року музей вперше відвідав засновник Берлінського Перамського музею німецький археолог Теодор Віганд (1864-1936).

Однак невдовзі перемога більшовицької влади, хвороба й смерть В. Гошкевича, спричинені загрозою арешту, від'їзд з Херсона його спадкоємиці на посаді директора музею Ірини Фабриціус (1882-1966) розірвали спадковість музейних традицій.

Головний корпус Херсонського обласного краєзнавчого музею. (Фото: Вебсторінка музею)

(Закінчення на стор. 16)

Кіровоград став Кропивницьким

Світлана Орел

КРОПИВНИЦЬКИЙ, Кіровоградська область. – 14 липня Верховна Рада прийняла рішення про перейменування Кіровограда на Кропивницький. Але у місті була і залишається чимала громада впливових людей, яка активно відстоює назву Єлисаветград.

Указ про будівництво фортеці, навколо якої розрослося поселення, що стало пізніше повітовим містом, підписала тодішня імпера-

триця Росії Єлизавета. Звісно, фортецю нарекли ім'ям святої Єлизавети. Коли російська залога, яка вийшла зі стін фортеці, знищила Запорізьку Січ, влада наважилась офіційно наректи місто Єлисаветградом. І у гербі його містився вензель імператриці, бо у святих, як відомо, вензелів не буває. Не зважаючи на майже 70-літній радянський період, уже в незалежній Україні, цей вензель перекочував і у герб Кіровограда.

Коли Росія розпочала війну

з Україною, прихильників назви Єлисаветград значно поменшало. Прихильники української назви мали не один варіант. Останній – Кропивницький – не один рік відстоював художник Ігор Смичек. Саме у нашому місті було засновано український професійний театр, один з найяскравіших його творців – Марко Кропивницький. З підтримкою частини інтелігенції міста та народного депутата Олександра Горбунова, ідея стала реальністю.

Звісна річ, прихильники Єли-

саветграда заперечуватимуть зміну назви. Уже йдеться про ймовірність скликання позачергової сесії міської ради з цього приводу, тривають протести.

Народні депутати Костянтин Яринич (Блок Петра Порошенка) та Сергій Ларін (Опозиційний блок) зареєстрували у Верховній Раді постанови про відкликання рішення про перейменування Кіровограда на Кропивницький. Але є тверда надія, що українська назва таки вистійть.

Тези-індикатори...

(Закінчення зі стор. 4)

них форматах? Чому тоді порушуються питання особливого статусу для Донбасу та інші? Чому Україна стала предметом міжнародних торгів глобальних гравців?

Президент України казав: „Будь-які спроби поневолення українців зустрічають і зустрінуть найрішучішу відсіч“. Чому тоді у західних столицях визначаються ключові питання майбутнього нашої держави? Чому все більше і більше свідчень того, що Україна під тиском втратила свій зовнішній суверенітет? Де та відсіч?

Президент не виконав своєї обіцянки забезпечити нові гарантії безпеки для України. Він заявив: „Я використаю свій дипломатичний досвід, щоб забезпечити підписання міжнародного договору, який прийшов би на заміну Будапештському меморандуму. Такий договір має надати прями та надійні гарантії миру та безпеки — аж до військової підтримки в разі загрози територіальній цілісності“. На сьогодні не те що договору такого нема —, про такий договір нема ані розмов, ані навіть мінімального натяку.

Найбільш подразливі тези внутрішньополітичного спектра Президент України намагається довести, що він буде вільну, демократичну, парламентсько-президентську Україну, ігноруючи ідеали й вимоги Революції Гідності. Президент України намагається наділити власну партію функціями основного інструменту розвитку держави, а реально ця партія стала одним з інструментів узурпації влади П. Порошенком. „Наша партія ще раз підтвердила свою надзвичайно важливу роль, що інтегрує країну. Саме „Солідарність“ отримала найбільш рівномірну і високу підтримку в усіх регіонах і відтак є справжньою загальнонаціональною об'єднувальною соборною силою... Статус найбільшої, найавторитетнішої, найсильнішої загальнонаціональної партії потребує повсякденного підтвердження важкою працею на благо України“.

На сьогодні політика „Блоку Петра Порошенка“ не віддзеркалює інтересів більшості українців, а тому інтегрує чи об'єднує лише олігархічні бізнес-інтереси та політичні амбіції „внутрішньої еліти“. На сьогодні партія разом із її очільником-президентом стрімко впала нижче 10 відс. підтримки. Президент України апелює до „єдності українського народу та політичних еліт“ як інструменту для концентрації політичного впливу у власних руках. „Для реалізації наших амбітних плянів нам потрібні не лише мир та єдність країни, але й консолідація всіх патріотичних, проукраїн-

ських, проєвропейських сил. Постійні чвари та конфлікти між видатними українцями призвели до втрати нашої державності. Ми не сміємо повторити старі помилки“.

І справді, на сучасному етапі консолідація є критично важливою. Питання лише в тому, навколо чого має консолідуватися Україна. І якщо у суспільстві є широкий запит на консолідацію навколо реальних реформ, активної патріотичної зовнішньої політики, економічного та соціального зростання, — то президентська команда ці запити суспільства розглядає лише через політичну прихильність та консолідацію навколо провладних структур П. Порошенка.

І як свідчить посилення конфлікту між так званими громадським та олігархічним консенсусами в Україні, бачення суспільства й президента значною мірою різняться. Критиків його курсу президент звинувачує в порушенні єдності та навіть у співпраці/підіграванні російському агресорові й Володимирові Путінові.

Президент вважає формою „єдності“ і ефемерну співпрацю з громадянським суспільством. Він зазначив: „Волонтерський десант у Міноборони став взірцем співпраці громадянського суспільства та влади“. Але не може бути взірцем вимушена реакція народу на порятунку держави в ситуації, коли вона не здатна виконувати свої базові функції. Не можна назвати співпрацею перебирання народом на себе функцій держави.

Президент апелює до Конституції та стабільної законності, але сам виступає одним з джерел порушення закону, а також блокування процесів подолання корупції й олігархії у державі. Два роки він не вживав жодних заходів, щоб перевести у правове поле діяльність незаконної Центральної виборчої комісії. Політичні процеси з призначенням нового уряду Володимира Гройсмана були яскравим індикатором зневажливого ставлення президента до закону. У контексті „офшорного скандалу“ П. Порошенко, як мінімум, порушив вимоги законодавства щодо податкового декларування. Обіймаючи впродовж довгих років різні політичні посади, П. Порошенко безперервно займався бізнесом. Він має визначальний вплив на Генеральну прокуратуру, що вважається бастионом політичної корупції в країні, яка захищається від шалених обсягів всеосяжної корупції всіх видів та мастей.

П. Порошенко відзначав: „Нам потрібен загальнонаціональний антикорупційний пакт між владою та народом. Суть його проста: чиновники не беруть, а люди — не дають“. Чи створив за два роки президентства керівник держави суспільно-економічні умови для укла-

дення такого пакту? Чи продемонстрував своїм прикладом глава держави, що прозорість доходів та політики є його кредо? Корупційні скандали, а також „офшорний скандал“ підривають віру в такий пакт.

Теза президента про абсолютну незалежність антикорупційних органів покищо не витримує жодної критики. Ще слабшою вона виглядає після призначення Юрія Луценка Генеральним прокурором. Президент і далі неадекватно сприймає й виправдовує Генеральну прокуратуру як „кишенькову“ допоміжну організацію.

Президент України завдяки своїм політичним та економічним ресурсам може вважатися олігархом. Власний політичний режим він будує саме на олігархічно-політичному консенсусі з низкою ключових українських олігархів. Провал деолігархізації в таких умовах логічний. Президент України згодився на „широкую коаліцію“ з колишніми регіоналами. Саме проти таких політичних олігархічних „широк“ виступав Майдан. Президент України підмінює реальні реформи косметичними змінами та „мильними бульками реформ“.

Президент каже: „Зараз Україна народжується. Народжується нова, демократична, європейська держава“. Якщо проаналізувати, що доведеться констатувати, що Україна міцно застрягла в „тії“, з кого вона „народжується“. Або не народжується взагалі, залишаючись у минулому, залишаючись слабкою, законсервованою, залишаючись без шансів.

Президент України під гучними гаслами про покращення життя не зміг або не бажав запобігти знищенню середньої класи та загальному зубожінню українців. П. Порошенко казав: „Справа глави держави — це забезпечення таких умов, коли ніхто і ніщо не заважає працювати. Президент як гарант Конституції зобов'язаний забезпечити умови для інноваційної економіки та соціальної справедливості. Справедливий розподіл національного багатства — це нагальна вимога часу. Україна має все необхідне, щоб забезпечити людям європейський добробут“.

Якщо Україна має все необхідне і президент визнає, що повинен забезпечити відповідні соціально-економічні умови, то постає запитання, чому ж він їх усе-таки не забезпечив? Чому національне багатство України і далі залишається несправедливо розподіленим між кланово-олігархічними групами? Чому економіка залишається такою неінноваційною? Чому немає навіть курсу на соціальну справедливість? Чи нормально, що держава може субсидіювати близько 60 відс. населення?

Відповідь президента на ці звинувачення є маніпулятивною: „У сві-

товій історії нема прикладів, коли б країна, проти якої здійснюється агресія, засвідчувала б економічний бум і зростання соціальних стандартів“. Агресію вже давно можна було б компенсувати впровадженням реформ. Агресія значною мірою відкрила коло нових можливостей, якими влада не скористалася. Врешті-решт, якщо вже говорити про бум і зростання, то можна згадати хоча б Ізраїль. Жодні „надзвичайно складні умови“ не можуть слугувати виправданням для уряду, для Генеральної прокуратури, для Верховної Ради, для президента.

Президент вважає, що він не несе відповідальності за урядово-політичну кризу, що існувала перед призначенням В. Гройсмана. Політична криза в Україні стала наслідком того, що президент захотів малою ціною перетягнути на себе ще більше влади в Україні.

Президент каже: „Ніхто не критикує мене більше, ніж я сам“. Це неправда. Він постійно шукає виправдання. Президент послідовно намагається перекласти відповідальність на український народ: „У тому, що Україна прийшла до кризи державності, є частка відповідальності кожного з нас. А всі разом руйнували фундамент суспільної довіри, засади права й суспільної організації“. Український народ ніколи не був реальним суб'єктом визначення долі держави в Україні. За всі роки незалежності політики будували власний політичний капітал, шукаючи точки конфлікту та розбрату між українцями. Вони обманювали і давали марні надії українцям, щоб ми натомість віддали їм свої голоси.

Кілька разів суспільство намагалось під час революцій повернути собі реальну владу над життям власної держави. В процесі дорослішання української державності дорослішають її політики й народ. Режим В. Януковича і режим П. Порошенка між собою майже нічим не різняться. За обсягами привласнених повноважень, П. Порошенко, можливо, має навіть більше влади, ніж В. Янукович.

Однак, П. Порошенко є політиком вищої класи, адже свою політику і справи він покищо досить вдало впаковує у благородні форми, покищо, як не дивно, гарантуючи собі відносно стабільне політичне теперішнє навіть з повною відсутністю підтримки його політичних структур та структур його так званих „політичних партнерів“. Відносно майбутнього — є питання.

„Дзеркало тижня“ 2 липня

Олексій Роговик, Марія Полянська — політичні експерти, Київ.

ПОДІЇ В УКРАЇНІ

Вдруге почалася школа англійської мови

ЗАЗДРИСТЬ, Тернопільська область. – 3 липня в Музейно-меморіальному комплексі ім. Патріярха Йосифа Сліпого відбулось відкриття другої благодійної літньої школи англійської мови. Проект, організатором та головним спонсором якого є Релігійне Товариство українців-католиків „Свята Софія“, розпочато минулого року для дітей з родин учасників війни, переселенців, дітей-сиріт та семінаристів Тернопільської духовної семінарії. Цього року організатори залучили також дітей з багатодітних родин та спудеїв Київської Трьохсвятительської семінарії Української Греко-Католицької Церкви.

Протягом трьох тижнів 22 учасники програми віком від 15 до 22 років з Донецької, Житомирської, Івано-Франківської, Львівської, Тернопільської, Харківської та Черкаської областей вивчатимуть англійську мову на початковому, середньому, вищому та найвищому рівнях. Лек-

ції ведуть кваліфіковані викладачі зі США Трейсі Берг, Марта Пенкальська, Анастасія Камінська й Ірина Іванкович. Передбачено багатопланові заняття з граматики, розмовної мови, читання, розуміння зі слуху, майстерності писання. Вечірні лекції включають перегляд та обговорення кінофільмів, співи та кляси з американської кухні.

У програмі школи – щоденні молитви, вервиця, Хресна дорога, Літургія англійською мовою, проща до Зарваницької Божої Матері. Для активного дозвілля обладнали спортивний майданчик, запланували екскурсії визначними місцями України.

До проведення літньої школи долучилися Тернопільсько-Зборівська митрополія УГКЦ, Українська Католицька Освітня Фундація в Чикаго, Фундація Українського Вільного Університету та Українська кредитова кооператива в Нью-Йорку.

Товариство „Свята Софія“

Учасники благодійної літньої школи англійської мови.

На „Козацьких могилах“ поминали героїв

Євген Цимбалюк

ПЛЯШЕВА, Рівненська область. – 3 липня в Пляшеві відзначили 365-річчя Берестецької баталії, яка тривала від 28 червня до 10 липня 1651 року і вважається однією з найбільш героїчних і водночас трагічних сторінок в історії України. Тоді у протистоянні польському війську, набагато чисельнішому, загинули десятки тисяч вояків війська Богдана Хмельницького.

На поле битви з Польщі прибув Маріюш Веґнер, керманч Польського історико-стрілецького товариства, який уже 10 років поспіль приїздить в Пляшеву, аби тут засвідчити нинішню польсько-українську дружбу.

Панахида у Свято-Георгіївському храмі була відслужена з участю 50 священників на чолі з Патріярхом Київським і всієї Русі-України Філаретом. У своїй проповіді він зазначив, що єдина Помісна Автокефальна Церква в Україні неодмінно буде, виходячи з настанов Вселенського православного собору, що наразі відбувся.

На „Козацьких могилах“ промовляли народні депутати Рефат Чубаров, Олександр Дехтярчук, Олег Осуховський, Олег Тягнибок, голова Народного Руху України Василь Куйбіда.

Відбувся також масовий хресний хід з покладанням квітів до пам'ятника героям Берестецької битви.

Протягом дня у Пляшеві діяли виставки-ярмарки виробів народ-

них майстрів, виступали фольклорні колективи, тривало таборування козацьких організацій.

Відбулася всеукраїнська наукова конференція „Берестецька битва в історії України“. Засідала також Велика козацька рада у широкому своєму колі. А завершальним акордом став символічний урочистий гарматний салют.

Квіти лягли до пам'ятника учасникам Берестецької битви. (Фото: Євген Цимбалюк)

Вшанували пам'ять Ярослава Стецька

ВЕЛИКИЙ ГЛИБОЧОК, Тернопільська область. – 4 липня у селі відбулись урочистості з нагоди 75-ліття проголошення Акту відновлення Української Держави. Учасники заходу вшанували пам'ять Ярослава Стецька, молоді роки якого тісно пов'язані з цим селом.

Після поминальної молитви відбулось народне віче, на якому представники місцевої влади, громадські діячі та краєзнавці відзначили великий особистий внесок Я. Стецька у проголошення Акту 30 червня 1941 року та актуальність його теоретичної спадщини під сучасну пору.

Зокрема, історик Олег Вітвіцький розповів про ролі Антибольшовицького Б'юро Народів, багатолітнім керівником якого був Я. Стецько, у протистоянні з імперською загрозою Кремля.

Під час відвідин народного музею Ярослава та Слави Стецьків було обговорено потребу погадження справи статусу музею. Головна ідея – надати цій установі новий імпульс для розвитку, який би приваблював і відвідувачів, і дослідників життя і творчості Стецьків.

Українська інформаційна служба

Учасники заходу біля пам'ятника Ярослава Стецька.

Провели табір для донецької молоді

Тетяна Переверзева

ВІРЛЯ, Тернопільська область. – 21 червня-1 липня біля монастиря св. Юрія Української Православної Церкви Київського Патріярхату, що на хуторі Вірля, відбувся православно-пластовий юнацький табір Донецької округи „Земля велетнів“. Юнаки і юначки зі станиць Авдіївка, Маріупіль, Волноваха, Селидове (Донецька область) в своїй більшості учасниками православно-пластового табору були вперше. Можливо, саме тому ті позитивні зміни, що відбувались з кожним учасником протягом таборування, були надзвичайно цінними і виразними для всіх.

Відправною точкою стала книга християнського письменника Клайва С. Льюїса „Хроніки Нарнії: принц Каспіян“.

Діти у своїх спогадах повертались до війни на рідних землях. Часто виникало питання: „Чому?“ На це і на багато інших суперечливих питань української історії юнаки і

юначки отримали відповіді під час історичного вишколу (він був складовою таборової програми і вимогою до складання першої пластової проби). Простір для пізнання і роздумів розширювався під час мандрівок та екскурсій на Божу гору, до штабу УПА „Волинь-Південь“ в село Антонівці, до Кременецького ботанічного саду, до замку на горі Бона у Кременці, до замково-музейного комплексу в Дубно.

„Хроніки Нарнії“ допомогли юнакам і юначкам зрозуміти, як важливо вчасно закласти основи характеру. Про це під час мотиваційного тренінгу говорила Н. Шерекіна, про це писали в листах до таборовиків їхні батьки.

Допомогли у таборуванні Анна Картавцева, Ірина Перкова, Олена Глазунова, члени пластового куреня „Княгині“ в США й Канаді, пластуни куреня „Тисовці“, Олександр Зачнів (Донеччина), настоятель монастиря о. Полікарп Касько, Ірина Шуст (Тернопільщина), Товариство допомоги Україні (Каліфорнія).

Табір „Земля велетнів“ у мандрівці.

Провокатори в рясах

(Закінчення зі стор. 1)

ли II.

Це ніщо інше, як велика і небезпечна провокація Кремля силами „п'ятої колони“ всередині суверенної української держави. Метою є спричинити в Україні ще більше внутрішнє напруження, а відтак скомпрометувати Україну в очах світу.

„Хресна хода на Київ – очевидна операція Кремля. І ще більш очевидний провал українських спецслужб, усієї інформаційної політики уряду України. Ми втратили Крим, тому що всі роки фіктивної „незалежності“ в Криму не проводилося української, національної політики. Ми втратили частину Донбасу, тому що влада не знала, що сказати жителям сходу, одурманеним російською пропагандою. І зараз ми бачимо, що в Україні в умовах війни активно діє п'ята колона з добре підготовлених спеціалістів Федеральної служби безпеки, церковних агентів впливу, і десятків, а може й сотень тисяч людей, просіянутих великодержавною, шовіністичною, псевдоправос-

лавною московською ідеологією“, – пише відомий український волонтер Юрій Касьянов.

Ще декілька поглядів на цю подію.

Політолог Олександр Палій:

„Цією ходою Московський Патріархат хоче повернути „руський мір“ в Україну після його дискредитації війною. Хоча реабілітувати його лицемірними закликами до миру. Це – парада лукавих! Замість того, щоб закликати Путіна припинити війну (а він один це може зробити, бо саме він її розв'язав), московські попи займаються організацією фарисейських демонстрацій в Україні. Провокації під час цієї ходи, звісно, ймовірні. Московські попи зацікавлені прикрити путінське кровопролиття, страшні злочини в Україні і Сирії розбитими носами. Це у них такий піар...“

Головний редактор львівського культурологічного журналу „І“ Тарас Возняк:

„Нинішня „молитовна хода“ – очевидна провокація двох підрозділів Федеральної служби безпеки. Один з них так і називається. А другий – Російська Православна Церква. Ця провокація покликана макси-

мально розхитати ситуацію в Україні, і не є одиночною. Вона підкріплюється погіршенням ситуації на фронті, блокуванням парламентської трибуни з боку представників Радикальної партії і „Батьківщини“. Тобто – організовується колапс країни. Чим швидше і чим жорсткіше наша влада зареагує, тим швидше відіб'ємо цю наглу провокацію. У країні іде війна, а тут нам знову підсувають якихось „казачків“. Як має діяти влада? Вона саме знає це! На те ми її і обирали, на те у неї є спецслужби, армія, поліція. На те ми платимо їй заробітну платню...“

Керівник Департаменту з питань релігій та національностей Міністерства культури України Андрій Юраш:

„Цю „ходу“ задумано як ідеологічну акцію Української Православної Церкви Московського Патріархату – для показу своєї масовості, сили і впливовості в Україні. Прикінцева мета – зібрати якомога більше віруючих 27 липня на Володимирській гірці і засвідчити свою свою чисельність. Йдеться про дуже технологічну річ, яка має весь комплекс логістики, медійну, юридичну складову, сильний менеджмент.

За законом, українські громадяни мають право і можливості для самовиявлення релігійних чи будь-яких інших переконань і почуттів. Відтак ця хресна хода вкладається у рамки українського законодавства. Але якщо під час цього хресного ходу його учасники виголосуватимуть гасла, вчинятимуть дії, які суперечитимуть українському законодавству (так, як це було нещодавно у Харкові, де зафіксували георгіївські стрічки, ікони так званої царської сім'ї Миколи II), то це буде порушенням вітчизняного законодавства. І тоді правоохоронні та інші органи повинні діяти відповідно“.

У відповідь на ці коментарі і перестороги народний депутат, член колегії Міністерства внутрішніх справ Антон Герашенко закликає не перебільшувати масштабів і значення „хресної ходи“, „оскільки українським правоохоронним структурам відомі всі деталі того, що відбувається... Якщо хтось закликатиме до порушення територіальної цілісності України чи до повалення її влади, то буде зшекоджений“.

Залишається сподіватися, що саме так і буде.

Херсонський музей...

(Закінчення зі стор. 13)

Переживши серію організаційних змін, музей отримав у 1963 році свій сьогоднішній статус та став називатися обласним краєзнавчим музеєм. Втім не варто думати, що в радянські часи музей не провадив наукової та просвітницької роботи. До прикладу, у 1980-ті роки археологічними гуртками Херсонського обласного краєзнавчого музею керува-

ли відомі науковці-археологи Марина Абікулова та Микола Оленковський, котрий згодом долучився і до політичного життя та очолив Херсонську крайову організацію Української республіканської партії в час боротьби за незалежність. До складу гуртків належало по 10-15 учнів різних шкіл міста, які цікавилися давньою історією краю.

З осені до весни гуртківці щорічно вивчали теорію археологічної науки та готували реферати й доповіді на цікаві для них теми. Ці доповіді вони

виголосували та обговорювали на засіданнях археологічних гуртків. Влітку гуртківці брали участь в розкопках археологічних пам'яток, що їх організував Херсонський обласний краєзнавчий музей.

Останніми роками у справі популяризації археології та давньої історії України херсонські музейники співпрацюють з Херсонською бібліотекою для дітей та юнацтва ім. Бориса Грінченка, яка є базою для діяльності учнівського краєзнавчого клубу „Боріон“. Так, протягом 2014-2015 років для учасників клубу проводилися тематичні лекції з історії кам'яної доби, давніх народів готів та гунів тощо.

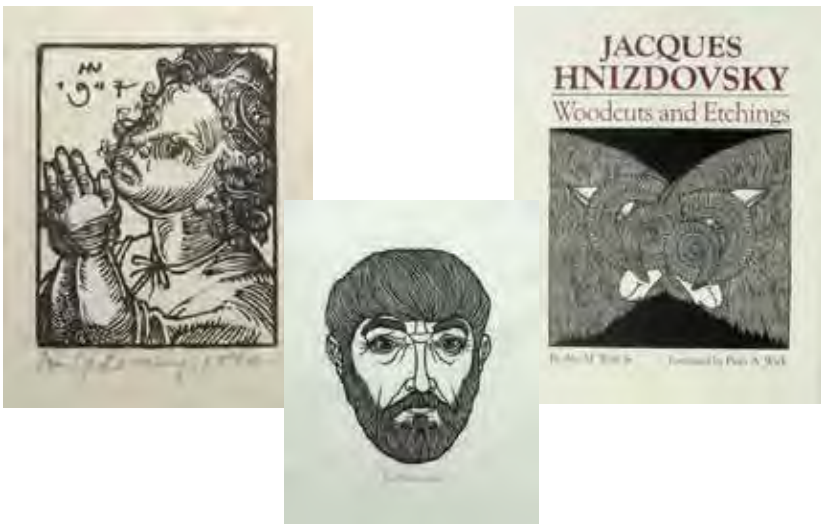
Для учнів у такому спілкуванні завжди найцікавішими є речі обговорюваного періоду з археологіч-

них фондів музею. Це й не дивно, адже лише розглядаючи кількатисячолітній виріб не через скло вітрини чи на ілюстрації, а тримаючи його у власних руках, учень може по-справжньому зацікавитися минулим свого краю і своєї нації.

Книга Антона Костенка та М. Абікулової „Антична колекція Херсонського обласного краєзнавчого музею. Історія становлення (1890-1963 рр.)“ є некомерційним виданням, опублікованим в мережі інтернету в електронному форматі. Її можна безкоштовно завантажити в українській он-лайн бібліотеці „Чтиво“ або ж на веб-сторінці академічних публікацій „Academia.edu“.

ЯКІВ ГНІЗДОВСЬКИЙ ВІДБИТКИ РИСУНКИ МАЛЮНКИ

Компанія **William Greenbaum Fine Prints** є в бізнесі понад 50 років. В даний час маємо для продажу 50 творів підписаних Я. Гніздовським. Також хочемо купити ще більше його відбиток, рисунків та малюнків.

ВСІ ТВОРИ МОЖНА ОГЛЯНУТИ НА ВЕБ-СТОРІНЦІ
www.greenbaumprints.com

Просимо звертатися з усіма питаннями на
wngreenbaum@verizon.net
або по телефону, 508-284-7036

William Greenbaum Fine Prints
98 South Street
Rockport, MA 01966

Галерія відкрита за попереднім домовленням.

Член: **International Fine Print Dealers Association**

Друкарня **COMPUTOPRINT Corp.**

Established 1972

Clifton, New Jersey

виконує друкарські роботи:

- книжки (в твердій і м'якій оправі)
- журнали (з експедицією, або без)
- канцелярські друки
- весільні запрошення (в укр. і англ. мовах)

Ваші замовлення виконуюмо сумлінно, скоро і на час та з 40-літнім досвідом!

973-574-8800

Fax: 973-574-8887

e-mail: computopr@aol.com

LAW OFFICES OF **ZENON B. MASNYJ, ESQ.**

In the East Village since 1983

Serious personal injury, real estate for personal and business use, representation of small and mid-size businesses, securities arbitration, divorce, wills and probate.

(By Appointment Only)

**29 EAST 7th STREET
NEW YORK, NEW YORK 10003
(212) 477-3002**

Продається у Львові 3-кімнатне помешкання (плюс кухня і лазничка) в центрі міста близько Університету Івана Франка, загальна площа 65 кв.м. На подвір'ї паркове місце, в підвалі комора 8.0 кв.м. для вжитку власника. Тел. у Львові:
Богдан +38(067)701 8654.

МАРІЯ ДРИЧ

Ліцензований Продавець
Страхування Життя

MARIA DRICH

Licensed Life Insurance Agent

Ukrainian National Assn., Inc.

26 Perrine Ave., Jersey City, NJ 07306

Tel.: 201-647-6386

e-mail: marijkauna@yahoo.com

**ЕВГЕН
ОСЦІСЛАВСЬКИЙ**

2-ий Заступник президента
Ліцензований продавець
страхування життя

Ukrainian National Assn., Inc.

Tel.: 480-207-7070

e-mail: eugenemaria1968@gmail.com

ARKA

Нитки, тканина до вишивання,
писанкові прибори, касети, відео-
касети, CD, шкільні книжки, хустки,
кераміка, різьба.

89 East 2nd St., New York, NY 10009

Tel.: (212) 473-3550

Полагоджуйте всі банківські справи через інтернет

- Перегляд своїх рахунків
- Перевірка вкладів
- Електронні оплати рахунків
- Електронні щомісячні звіти

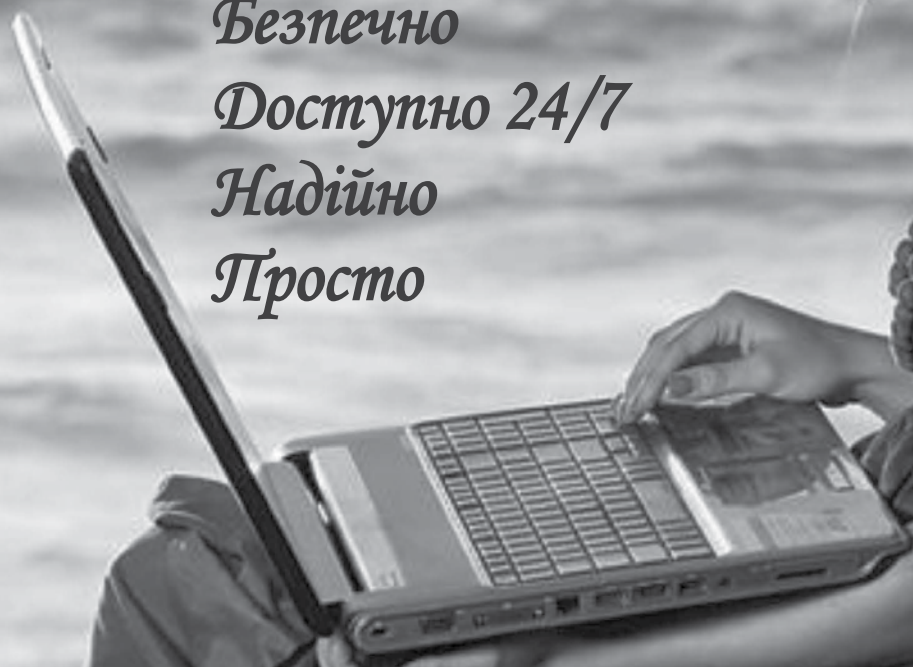
Без оплат

Безпечно

Доступно 24/7

Надійно

Просто

www.selfreliance.ny.org

САМОПОМІЧ НЬЮ ЙОРК Федеральна Кредитова Кооператива

Завжди професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.

Головне б'юро: 108 Second Avenue New York, NY 10003 Phone: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251

Вигідно розташовані філії:

Kerhonkson:

6329 Route 209
Kerhonkson, NY 12446
Tel: 845.626.2938
Fax: 845.626.8636

Uniondale:

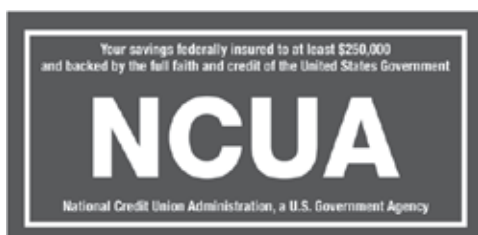
St. Vladimir Parish Center
226 Uniondale Avenue
Uniondale, NY 11553
Tel: 516.565.2393
Fax: 516.565.2097

Astoria:

32 01 31st Avenue
Astoria, NY 11106
Tel: 718.626.0506
Fax: 718.626.0458

Lindenhurst:

Holy Family Ukrainian
Catholic Church
225 North 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: 631.867.5990
Fax: 631.867.5989

У Торонто вшанували...

(Закінчення зі стор. 9)

послідовниками С. Петлюри.

М. Пронченко – український поет, народився 1909 року на Криворіжжі, 1933 року засланий на Далекий Схід, а коли після п'яти років він повернувся, 1942 року німці його розстріляли.

Член Спілки письменників України Петро Гринчишин прочитав уривок з поеми „Симон Петлюра“ М. Пронченка „Ой у полі жито“ (збірка „Кобза“, 1941 рік).

П. Плевако – громадський, політичний і церковний діяч, з дружиною Марією заснував фундацію у Парижі і пожертвував 250 тис. франків, відсотки з чого були призначені на вшанування пам'яті С. Петлюри.

П. Степ – поет, перекладач, редактор багатьох видань, і зокрема журналу „Молода Україна“ – брав участь в українізації тих частин армії, де переважали українці, а також у військових з'їздах в Одесі та Києві.

Катерина Матковська прочитала уривок зі спогаду П. Степа про груд-

невий день 1918 року „Київ вітає Отамана Петлюру“. У програмі особисто взяв участь письменник і поет Микола Лагишко, який прочитав вірш „Дух героя“.

Наприкінці програми я розповів про те, як познайомився з петлюрівським рухом на еміграції, 1945 року у таборі для переміщених осіб. То був величезний табір, де біля 10 тис. осіб різних національностей (понад 3,000 українців).

І раптом з'явилася новина, що українці переїжджають в окремий табір Майнц Кастель. Таке стало можливим завдяки петлюрівським офіцерам, які домовилися з американською окупаційною владою про переїзд українців. В тому таборі проживав з родиною і православний Єпископ Мстислав Скрипник, племінник С. Петлюри. Вчителами були петлюрівські старшини.

На завершення програми голова Фундації ім. С. Петлюри Микола Балдецький висловив подяку всім учасникам і організаторам за належне вшанування пам'яті С. Петлюри. На завершення був кінофільм про С. Петлюру та співання гімну України.

DNI PRO LLC.

- Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
- Грошові перекази у всі країни світу • Українські та європейські компакт-диски • Українські сувеніри та хустки
- Телефонні картки: 80 хвилин розмови за 5 дол.

ROSELLE, NJ
645 W. 1st Ave.
Tel.: (908) 241-2190
(888) 336-4776

CLIFTON, NJ
565 Clifton Ave
Tel.: (973) 916-1543

PHILADELPHIA, PA
1916 Welsh Rd., Unit 3
Tel.: (215) 969-4986
(215) 728-6040

ПАЧКИ, АВТОМОБІЛІ ТА КОНТЕЙНЕРИ В УКРАЇНУ

Інтенсивні Курси Англійської Мови

Всі рівні володіння мовою • Англійська мова для підприємництва
Вдосконалення вміння писати і читати • Підготування до іспиту TOEFL
Повний вибір курсів Apple iMac Photoshop та Office for Mac
“English through the Arts” - Центр Діяльності

Spanish-American Institute

служить міжнародним студентам на Times Square від 1955 р.

215 West 43 Street, Times Square, NY 10036

Тел.: 212-840-7111 • Факс: 212-719-5922

Info@sai2000.org • www.sai2000.org

SKYPE: StudentClub • www.FaceBook.com/StudentClub

This school is authorized under Federal Law to enroll non-immigrant alien students.
Registered by the Department of Education of the State of New York.

2200 Route 10 West, Suite 109
Parsippany, NJ 07054
(973) 538-3888 • Fax: (973) 538-3899

ROXOLANA

INTERNATIONAL TRADE, LTD
e-mail: roxolanald@roxolana.com
web: www.roxolana.com

ROXOLANA Travel

- У нас можна замовити авіаквитки на будь-які авіакомпанії до більшості європейських країн.
- Візові послуги до України (без запрошення).
- Зустрічаємо і відвозимо на летовище.
- Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

ROXOLANA Money Service

ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ В УКРАЇНУ:

\$100 - \$7	\$500 - \$12	\$900 - \$20
\$200 - \$10	\$600 - \$15	\$1000 - \$20
\$300 - \$12	\$700 - \$17	\$1500 - \$37.50
\$400 - \$12	\$800 - \$17	\$2000 - \$50

Маємо ліцензію на пересилку доларів.
Також пересилаємо в інші країни.

* Додаткова оплата за доставку.
Існують певні обмеження.

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Харчовий пакунок „Родинний“ з каталога

вміст пакунка:

борошно - 20 ф., гречка - 10 ф.,
олія - 1 гальон, тушонка - 3 ф., саламі - 3 ф.,
родзинки - 3 ф., дріжджі - 1 ф.,
кава мелена - 2 ф., шоколад - 2 плитки.
Ціна \$99 за 51 ф.

1-888-ПАКУНОК (725-8665)

Ділимося сумною вісткою, що в п'ятницю, 17 червня 2016 року, відійшла у Божу вічність наша дорога Сестра, Швагрова, Тета, Дружина св. п. Евстахія Масника

св. п.

Софія-Соня Тиндик Масник

народжена 4 листопада 1934 року в Судовій Вишні, Україна.

Панахида відбулася в неділю, 19 червня 2016 року в церкві св. Михаїла в Милвокі, Виск.

Похоронні відправи - у вівторок, 21 червня, а відтак на цвинтар св. Адалберта в Милвокі.

У глибокому смутку залишилися:

- сестри - Ярослава Пискір з чоловіком Андрієм, дітьми і внуками
- Ірена Воловчук з чоловіком Володимиром, дітьми і внуками

ближча і дальша родина в Америці й Україні.

Вічна їй пам'ять!

Пожертви в пам'ять Покійної Соні Масник можна складати на сиротинець в Україні:

UNWLA, 203 2nd Ave., 5th Fl., New York, NY 10003

Ділимося сумною вісткою, що 1 липня 2016 року з волі Всевишнього на 79-му році життя відійшов у вічність наш найдорожчий ЧОЛОВІК, ТАТО, ДІДО, БРАТ і ВУЙКО

св. п.

д-р РОДІОН ПАЛАЖІЙ

ДЕРМАТОЛОГ

нар. 20 березня 1938 року

Родіон служив в американській армії, досягнув рангу Майора. Був лікарем-дерматологом 45 років в Пармі, Огайо.

ПАРАСТАС відбувся в четвер, 7 липня 2016 року.
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 8 липня 2016 року в Українській католицькій катедрі св. Йосафата.

Похований на цвинтарі церкви св. Андрея в Пармі, Огайо.

У глибокому смутку:

- дружина - ОРИСА з Волчуків
- доні - МАРТА ПАЛАЖІЙ RHEA, чоловік MARK і діти Катя і Матвій Родіон
- сестра - АНЯ ПАЛАЖІЙ O'NEAL, чоловік CLEDE
- сестринки - ДІОНІЗІЯ БРОЧИНСЬКА
- СТЕФЦЯ JENNY, чоловік JASON з родиною
- КЛЯВДІЯ TRAMELL, чоловік ROSS з родиною
- швагер - МИКОЛА ГОЛІЯН, дружина ДЗВІНКА
- сестрінок - ОЛЕСИК ГОЛІЯН, дружина ДАРІЯ з родиною
- родини - БАСЛЯДИНСЬКІ, МАТВІШИН і ФЕДИНСЬКІ та родина в Канаді й Україні.

Вічна йому пам'ять!

Oblast Memorials

PO Box 746, Chester, NY 10918

845-469-4247 E-mail: oblast@optonline.net

ОБСЛУГОВУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В NY/NJ/CT/PA

З ВИРОБОМ ЗНАМЕНИТИХ

~ ПАМ'ЯТНИКІВ ~ МАВЗОЛЕЇВ

НА ВАШЕ БАЖАННЯ МОЖЕМО ЗУСТРІТИСЯ З ВАМИ
У ВАШОМУ ДОМІ, ЩОБ ОБГОВОРТИ ВАШ ПРОЄКТ.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, 11 лютого 2016 року відійшов до свого Творця після довголітньої недуги, наш найдорожчий і незабутній Чоловік, Батько, та Дідо

св. п.

Ярема Раковський

д-р філософії

професор історії та політології

Глибоку вдячність висловлюємо всесеснішим отцю каноніку Андрію Гановському, та нашому двоюрідному братові, отцю Маркові Гірняку, за всі їхні Святі Літургії, молитви, та слова розради впродовж зтяжної важкої недуги покійного; а отцю каноніку Гановському ми безмірно вдячні за часті відвідини в лікарні та постійну, теплу душпастирську опіку. Доктору Тарасові Маглаю та Dr. Allen Kline безмежно вдячні ми за довголітній зразковий, дбайливий медичний догляд. Нашим дорогим друзям, які своїми відвідинами, розмовами, та гумором вносили сенс нормальності в нашу буденність -- щире спасибі.

За похоронні відправи складаємо щирю подяку отцю мітрату Михайлу Ревтюкові, отцю каноніку Андрію Гановському, отцю Богдану Барицькому, отцю Маркові Гірняку, як рівнож дякові катедри святого Йосафата, п. Ярославу Завадівському. Зокрема сердечно дякуємо отцю каноніку Гановському за ласкаві прощальні слова під час похорону.

Також дуже дякуємо пластунці сен. п. Дарії Ковч-Якубович за прощання від Пласту; як і нашому двоюрідному братові, професору Юрієві Попелю, за теплі родинні спогади після парастасу. Дякуємо сердечно судді Богдану Футею, професору Андрію Фединському, та нашій двоюрідній сестрі Ксені Кузьмич за їхні особисті спогади під час тризни, якими підкреслили вони погідну та товариську вдачу покійного Яреми.

Належно також скласти особливу подяку Ukrainian American Veterans Post 24 за численну участь в похоронних обрядах та за останню почесність, яку віддали побратимові, як також за зворушливі ритуальні військові прощання та почесність на цвинтарі.

Всім нашим дорогим рідним і приятелям -- а тим більше тим, які приїхали з далеких сторін -- сердечно дякуємо, що враз з нами відпровали св.п. Ярему в його останню путь та були з нами в цих тяжких для нас хвиликах. Дякуємо за молитви, піддержку, співчуття та участь в похоронних обрядах; за чудові квіти, якими відкрили могилу та прикрасили катедру святого Йосафата; за Святі Літургії за вічний упокій благородної душі бл. п. Яреми. Дякуємо сердечно Фундації УКУ за Святу Літургію відслужену в університетській каплиці. Невимовно вдячні ми нашим родичам та друзям за їхню щедрість на добродійні громадські цілі, якою вшанували нашого дорогого бл. п. Ярему.

Квітами прощали покійного: BBDO; д-р Igor і Марта Воевідка з родиною; Родина Галяревичів; інж. Микола і Дзвінка Голіян; Holiday Inn -- Independence; Родина Комарянських; Родина Кузьмичів; д-р Богдан і Дарія Небеш з родиною; Андрій, Лярісса, і Коля Попель; проф. Юрій і Віра Попель з родиною; д-р Igor і Ксеня Раковські з родиною; Роман і Христя Раковські з родиною; Ukrainian American Veterans Post 24 under Commander Bohdan Samokyszyn; Ліда Цісарук; маестро Ярема і Лярісса Цісарук; The Schwelgin Family; Тарас і д-р Христя Яцишин з родиною

На Святі Літургії пожертвували: Дарія Антонішин; Марія Антонів; Маруся Ягольницька-Діна; Родина Горбань; Ольга Демянчук; Матвій та Надя Заперник з донями та Віра Палка; Любомир і Людмила Коритко; Ярослава Кришталович; Юля Лаврів; Марія і Адемар Раковські; Карл і Маруся Шіммельбуш; Христя і Роберт Фаррелл; Mr. and Mrs. Ronald Hilfer; Mr. and Mrs. Richard Koch

Григоріанський цикл Святих Літургій постаралио. Марко і п. імость Анна Марія Гірняк

На куполи Катедри св. Йосафата:

\$100.- Стефан та Ірена Зенчак;
\$50. -- Орест і Марія Небеш;
По \$25. -- Мирон і Марія Антонів; Mr. and Mrs. Steven Kravec
\$20. -- Богдан Самокишин

На Пластову Оселю Писаний Камінь дарували:

По \$1,000.-- д-р Igor і Марта Воевідка; Корнило і Тетяна Раковські; Марко і Катерина Раковські; Христя Гірняк Раковська;
По \$500.-- Константин і Таня Воевідка; Ксеня Кузьмич;
По \$200.-- інж. Андріян і проф. Марта Галяревич;
По \$150.-- д-р Данило і Уляна Кузьмич з Ніною; Юрій і Лярісса Кузьмич з Надею; д-р Нестор і Аніза Шуст; Люба Чолган; д-р Олександр і Дарія Якубович
\$125. -- Арета і Надя Голембйовські;
По \$100. -- д-р Володимир і Лідія Базарко; д-р Марко і Маруся Бей; д-р Юрій і Оксана Годованець; Олександр і Дарія Голіян; Орест і Наталя Голубець; д-р Андрій і Христя Жура; Мирон і Ореста Задойні; д-р Igor і Арета Захарій; Рома і Нестор Кассараба; д-р Юрій і Дарія Кульчицькі; Марта Леґецкіс з родиною; Віра і Френк Моллс; Лярісса Музичка; д-р Евген і Ліда Небеш; д-р Юрій і Мирослава Оришкевич; д-р Родіон і Оріся Палажій; Юрій і Арета Полянські; проф. Юрій і Віра Попель; Тарас і Лярісса Попель; Роман і Христя Раковські та Стефанія Балагутрак; д-р Мирослав і Зоряна Смородські; Тарас і Катерина Шмаґала; Igor і Марія Федьків; суддя Богдан і Мирослава Футей; Марко і Дарія Якубович; д-р Олександр і д-р Марта Якубович;
По \$50. -- Олег і Ніля Бендюк; Олександр і Христя Брожина; Ілля і д-р Дарія Войтина; Юрій Галяревич; Марта Ковч; Стів і Тетяна Космос; Данило і д-р Романа Кульчицькі; Данило і Адрианна Лісовські; д-р Олександра і д-р Дейвид Ниршл; д-р Богдан і Христя Піхурко; Роман і Лярісса Попадюк; Матей і Ксеня Раковські; Роман і Мирослава Стефанюк; Оленка і Тарас Топорович; Андрій і Христя Фединські; Петро Фединський
\$40. -- Богдан і Фуня Лішнянські
\$30. -- д-р Юрій і Наталка Оришкевич
По \$25. -- Марк і Надя Драб'як; д-р Назар і Оля Калівошко; Ольга Калущка; Лев і Аретка Кульчицькі; Любомира Лобур; д-р Марк і д-р Марта Рей; Іван і Анна Слободян; Роман Федьків; інж. Василь і Олена Хмільяк; Роман і Андрія Якубович

На УКУ:

По \$1,000. -- д-р Igor і Марта Воевідка; д-р Борис Раковський; Христя Гірняк Раковська
\$500. -- Константин і Таня Воевідка
\$400. -- інж. Роман та Іванна Боднарук з родиною
По \$250. -- Ксеня Кузьмич; д-р Юрій і Марта Сай
\$200. -- інж. Igor і Віра Вальницькі з родиною
\$150. -- Люба Чолган
По \$100. -- д-р Зенон і Мирослава Голубець; д-р Діонізій та Оксана Демянчук; д-р Дзвінка Кришталович; д-р Богдан та Ільзе Купчак; д-р Тарас Шмаґала та Helen Jarem, J.D.; інж. Юрій та Ірена Хухра
По \$50. -- Андрій та Рената Гарматій; Родина Кармазин; д-р Тарас та Ореста Лісовські; Котя Маланчук
По \$25. -- Роксоляна Кармазин і дир. Петро Дорошенко з донею Клавдією; Василь і Віра Ліщинські; Джері і Марія Флінн

На Український Музей Архів:

\$50.-- Петро і Дарія Басалик
\$25.-- Оксана Краус

На НТШ Фонд Допомоги -- Стипендійний фонд студентів із зони АТО:

\$100. -- Юрій і Леся Раковські

На Український Музей в Нью-Йорку: Надя Дейчаківська

За Вашу доброзичливість, дружбу, та щедрість щира Вам подяка та низький уклін. Хай всемогучий Господь винагородить Вас обильними ласками та довголіттям.

дружина Христя
діти Марко і Катерина з Данилом, Софією та Миколою
Корнило і Тетяна з Ніною та Лукою

LYTWYN & LYTWYN
UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
Theodore M. Lytwyn, Manager
NJ Lic. No. 3212
AIR CONDITIONED ROOMS
Обслуга ЩИРА І СЕРДЕЧНА
Our services are available
anywhere in New Jersey.
Також займаємося похоронами
на цвинтарі в С. Бавнд Бруку
і перенесенням тлінних останків
з різних країн світу.
UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Ave (corner of Stanley Terr.)
UNION, NJ 07083
908-964-4222 • 973-375-5555
www.unionfuneralhome.com

ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
Займається похоронами
в **BRONX, BROOKLYN,**
NEW YORK і околицях
ДАНИЛО БУЗЕТА – директор
Родина **ДМИТРИК**
Peter Jarema Funeral Home, Inc.
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N. Y. 10009
(212) 674-2568

 Екзекутивний Комітет
Українського Народного Союзу
ділиться сумною вісткою з членами
Головного Уряду, з членами 401-го Відділу
у місті Торонто та із загальним членством
УНСоюзу, що в середу, 25 травня 2016
року, відійшов у вічність

св. п.
Степан Чорній
який 38 років був секретарем 401-го Відділу УНСоюзу.

Екзекутивний Комітет УНСоюзу складає найщиріші співчуття
засмученій дружині Софії з дітьми, внуками та правнуками.

Похоронні відправи відбулися в п'ятницю, 27 травня 2016 року
в Торонто.

Вічна Йому пам'ять!

Шановні читачі! Висилаючи до „Свободи“ спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневика жертвами на пресовий фонд!

Це найкраще місце для
збереження ваших
ощадностей!

Інтернет: www.sumafcu.org

Головне Бюро

125 Corporate Blvd
Yonkers, New York 10701
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-220-4090
1-888-644-SUMA

E-mail: memberservice@sumafcu.org

Філія в Йонкерсі

301 Palisade Ave
Yonkers, NY 10703
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-965-1936

E-mail: palisade@sumafcu.org

Філія в Спрінг Валі

16 Twin Ave
Spring Valley, NY 10977
Tel: 845-356-0087
Fax: 845-356-5335

E-mail: springvalley@sumafcu.org

Філія в Стамфорді

39 Clovelly Road
Stamford, CT 06902
Tel: 203-969-0498
Fax: 203-316-8246

E-mail: stamford@sumafcu.org

Філія в Нью-Гейвен

555 George St.
New Haven, CT 06511
Tel: 203-785-8805
Fax: 203-785-8677

E-mail: newhaven@sumafcu.org

Завантажте наш мобільний додаток
для зручності контролю за рахунками!

Шукайте **SUMA FCU Mobile**

- Депозит чеків
- Перегляд балансів та історії транзакцій
- Перекази між рахунками та оплата позичок
- Оплата рахунків та більше

Телефонуйте 914-220-4900.

**МАЙБУТНЄ
СВОЄЇ РОДИНИ
ЗАБЕЗПЕЧТЕ ТЕПЕР**

Отримайте
більше
з УНСоюзом

ДОВГОТРИВАЛІ АНУІТЕТИ

**ЗВЕРТАЙТЕСЯ
ДО НАС:**

888-538-2833

3%*
5-РІЧНИЙ

3.5%*
7-РІЧНИЙ

4%*
9-РІЧНИЙ

* Відсотки тільки на перший рік
Всі пенсійні рати підлягають змінам.
Не дійсні в усіх штатах.

- Без додаткових адміністративних оплат від продажу і збереження
- 10% можна вибрати без штрафу
- Мінімальна сума вкладки тільки \$1,000
- Довгострокове переривання контракту (вибір грошей) можливе за умов:
 - Поліса дотримується до кінця терміну
 - У випадку тяжкої недуги
 - Вимог старечого дому
 - Медичних видатків, пов'язаних з нещасними випадками

Український Народний Союз, Інк.

2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054 • Загальні інформації: 800-253-9862 • Fax: 973-292-0900
www.UkrainianNationalAssociation.org • facebook.com/UkrainianNationalAssociation

